

การกึ่ง ปราบ **พยาศ**

กรรมกา

บทนำ

รถคาบมาโรเครื่องวีแปดสีน้ำเงินแดงลายซึ่งสีขาวจอดอยู่ที่หน้าผับทรูแห่งหนึ่งในย่านดาวนอร์ททาวน์ของลอสแอนเจลิส ชายร่างสูงใหญ่กำยำคนหนึ่งก้าวลงมาจากรถ เขาแต่งกายด้วยเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ง่ายๆ คลุมทับด้วยแจ็กเก็ตสีดำ เขามีแนวกรามแกร่ง ดวงตาคู่สีน้ำตาลทองคมกริบ คิ้วหนา สันจมูกโด่งมีรอยหักน้อยๆ และไรเคราเขียวพอประมาณไม่มากเกินไป แต่ก็หล่อเหลาเสียจนสาวๆ พวกนั้นมองเหลียวหลัง

ทว่าชายหนุ่มกลับไม่สนใจใครเลย เขาตรงเข้าไปหาเพื่อนรักที่อยู่หน้าผับดังกล่าว ทันทีที่เห็นกัน หนุ่มแจ็กเก็ตดำก็ตรงเข้าไปตบไหล่เพื่อนเต็มแรง

“เบาๆ น้อยก็ได้ใจ มีोनายหนักชิบ” เจ้าของผับสูดหล่อลูปแขนบ่อยๆ

คนมือหนักหัวเราะว่า แล้วตอบอย่างไม่แยแส “ก็ไม่ใช่แขนฉันนี่”

“นายนี่มันเสมอต้นเสมอปลายจริงๆ”

“หล่อเสมอต้นเสมอปลายอะ”

“เลวเสมอต้นเสมอปลายต่างหาก!”

เป็นอีกครั้งที่เขาหัวเราะครืนใหญ่ แน่นอนว่าเขาไม่ถือโทษเพื่อนคนนี้เลย คบกันมาตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งแยกย้ายกันทำมาหากิน ถ้ากลับ

มาบ้านคราวใดก็ต้องแวะเวียนมาหากันเสมอ

พันจ่าเอก เจสัน ฟอสเตอร์...หนุ่มแจ็กเก็ตดำยักษ์ใหญ่ เขามองโลแกน ผู้เป็นเพื่อนสนิทของเขาแล้วก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดีอีกครั้ง บ่งบอกว่าคำด่าแค้นนี้ไม่ได้ระคายผิวหน้าหนาๆ ของตัวเองเลย

“แล้วนี่มาโผล่ที่นี่ได้ยังไง”

“ก็กลับบ้านสิวะ” เจสันหันไปสั่งเบียร์กับบริการ แล้วบอกให้คิดเงินกับโลแกน ก่อนจะหันกลับมาหาเพื่อนอีกครั้ง “ได้พักตั้งสองอาทิตย์ เลือดค่าฉิบหาย”

“ลาออกไหม”

“ไม่ละ” เขารับเบียร์ที่มีปริมาณแอลกอฮอล์มากถึงร้อยละหกสิบห้ามาจากบริการแล้วจิบ “ชอบแบบนี้มากกว่า”

“ถ้าจะดื่มขนาดนี้ ทำไมไม่สั่งเหล้าไปเลยวะ”

“นายไม่เคยได้ยินหรือที่เขายกดื่มเหล้าแล้วจะโทรม” เจสันตอบแล้วกระดกขวดเบียร์ดื่มอีกแล้วอีกเล่าหน้าตาเฉย จนโลแกนได้แต่หุบปากจิบ ไปไม่เป็นเพราะคำตอบของเพื่อน

“กลับออฟฟิศสถานเมื่อไหร่”

“เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นแหละ” หนุ่มจอมกวนตอบเนือยๆ ตอนนั้นเขาไม่สนใจเพื่อนแล้ว แต่สายตากำลังมองหา ‘เหยื่อ’ สาวๆ สวยๆ ตัวเล็กแต่อวบอิมแบบดาราเอวีญี่ปุ่นของชอบของตัวเองต่อ จนโลแกนได้แต่หัวเราะลั่น

“เออ ปากอย่างนายนี่ไม่น่ารอดตื่นชาวบ้านมาได้จนถึงอายุสามสิบนะเจ”

“ก็รอดมาพร้อมนายไงโลแกน...ว่าแต่วันนี้มีสวยๆ มาบ้างไหม”

“หาเองสิโว้ย ไหนว่าแจ่มใจวะ ดูซิว่าปากเสียๆ แบบนี้เวลาจิบสาวขึ้นเตียงมันจะได้เรื่องไหม”

“ถ้าอย่างนั้นรอดูแล้วกัน” เจสันกระดกขวดเบียร์ดื่มไปครึ่งขวด

แล้วจึงสะบัดหน้านิดๆ จากนั้นเดินไปกลางฟลอร์ทันที ตาคมมองเห็นหญิงสาวลูกครึ่งเอเชียคนหนึ่งที่มีรูปร่างตรงสเปกเขาทุกอย่าง ตัวสูงแคอกเขาเท่านั้น แต่หน้าอกหน้าใจใหญ่กว่าหัวเขาอีก...แบบนี้ดีของชอบ เห็นแล้วอยากจับขึ้นเตียงแล้วมอบตำแหน่งแม่ของลูกให้เสียเลย อยากรู้ว่าการมีลูกมีเมียรออยู่ที่บ้านเป็นอย่างไร ทำไมเพื่อนร่วมทีมของเขาถึงได้ทยอยแต่งงานสร้างครอบครัวที่อบอุ่นไปที่ละคนๆ

นายทหารเรือหนุ่มยิ้มชั่วร้าย นึกไปถึงเพื่อนร่วมทีมที่เพิ่งจะแยกกันไปได้แค่สี่สัปดาห์ชั่วโมงที่ไรก็โมโหทุกที ทีมของเขามีทั้งหมดแปดคน มีครอบครัวไปแล้วสอง แต่อีกสองก็มีคนรักเป็นตัวเป็นตนรอแต่งงานแล้ว และทุกคนที่เหลือก็ล้วนตราหน้าว่าปากของเขาเนี่ยะหรือจะหาแฟนได้ ทั้งยังถูกกล่าวหาว่า ‘ไม่มีใครเอา’ อีกต่างหาก!

เขาจะลบล้างคำสบประมาทของไอ้พวก ‘มีใครเอา’ แล้วให้ได้ และสาวน้อยออคอิมสะบิ่มนี่แหละ ‘ว่าที่แม่ของลูก’ ของเขาละ หน้าอกหน้าใจใหญ่ขนาดนี้ เลี้ยงทั้งลูกและพ่อของลูกได้สบายๆ

ชายหนุ่มก้าวขึ้นฟลอร์อย่างมั่นใจ ก่อนจะเสียบๆ เคียงๆ เข้าไปหาสาวร่างเล็กสวมชุดเส้กักรูปอวดเรือนร่างอวบๆ เป็นอาหารสายตาแก่เขา แล้วยิ้มมุมปากนิดๆ พอให้คนมองใจสั่นเล่น

สองสายตาประสานแล้วยิ้มให้กันอย่างรู้ใจ ทั้งสองเดินคลอเคลียนิ้วเนียนกันอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะหายไปจากฟลอร์แล้วก็ไปจบบนห้องพักในฉับแห่งนั้น

กว่าจะออกจากฉับในย่านดาวนัทวาร์ก็ปาไปเกือบตีสามแล้ว แต่เจสันก็ยังพาสาวตัวเล็กอวบอิมของตัวเองไปต่อกันในโมเตลแห่งหนึ่ง อีกนับชั่วโมงจึงยอมแยกจากกันที่สุดในที่สุด เขาไปส่งเธอที่อพาร์ทเมนต์แล้วจึงมุ่งหน้ากลับบ้านที่อยู่ทางตอนใต้ของลอสแอนเจลิส

ครอบครัวของเจสันนับว่าฐานะดีพอสมควร พ่อเขาเป็นนายทหาร

เรือหน่วยซีลเหมือนกัน และเสียไปตั้งแต่เขายังเด็ก จากนั้นไม่นานแม่เขาก็เสียชีวิตตาม เขาจึงตกอยู่ในการดูแลของอาที่ทำธุรกิจส่งออกและย้ายสำนักงานใหญ่ไปที่นิวยอร์ก

ด้วยความที่ลูกของอาที่สืบทอดงานของครอบครัวแล้ว ชายหนุ่มจึงใช้ชีวิตได้อย่างอิสระเสรีอย่างที่ตัวเองต้องการ เขาถูกตามใจมาตั้งแต่เด็ก จึงเสียนิสัยเล็กน้อยถึงปานกลาง อยากรได้อะไรก็ต้องการได้ อยากรทำอะไรก็ทำ อยากรพูดอะไรก็พูด ไม่ได้สนใจใครเท่าไร และไม่มีเพื่อนมากนัก นอกจากโลแกนแล้วเขาก็ไม่มีใครเลย เขาเกเรมากจนเรียนไม่จบมหาวิทยาลัย ไม่ทำงานทำการที่ไหน เอาแต่เกาะอาและพี่ชายกินไปวันๆ หาเรื่องเฉียดคุกบ่อยมาก จนเขาเริ่มมีคำถามว่านี่คือชีวิตที่เขาต้องการแน่หรือ

และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นชีวิตการเป็นทหารของ เจสัน ฟอสเตอร์... เขาตัดสินใจสมัครเข้าเป็นทหารเรือ แม้จะไม่ชอบกฎระเบียบบับบอของพวกทหารเท่าไร แต่ก็ชอบการใช้กำลัง และได้ทำอะไรสุดเหวี่ยงอย่างที่ตัวเองชอบ เข้ากองทัพเรือได้ไม่นาน ชายหนุ่มก็สมัครเข้าฝึก BUD/S¹ ของซีล² แม้จะเป็นการฝึกที่ขึ้นชื่อว่าโหดที่สุดในโลก แต่เจสันก็ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แรงกดดันทั้งทางกายและทางใจได้จนครบยี่สิบสี่สัปดาห์ และจบออกมาเป็นซีลได้อย่างเต็มภาคภูมิ ได้รับตราสามง่ามซีลประดับอยู่ที่อกซ้ายสำเร็จ

แต่เนี่ยยังไม่พอสำหรับเจสัน เขาเริ่มชอบการใช้ชีวิตโลดโผนระหว่างทำภารกิจเสี่ยงตายต่างๆ นานาแล้ว ทำงานอยู่ในซีลทีมสองได้สองปี ผ่าน

¹ Basic Underwater Demolition/SEAL หลักสูตรการทำลายใต้น้ำของซีล

² SEAL ย่อมาจาก Sea Air Land หมายถึง การปฏิบัติการจากรบได้ทั้งในน้ำ อากาศ และบนบก มีภารกิจครอบคลุมตั้งแต่การสอดแนม การรบนอกแบบต่อต้านภัยการก่อการร้าย จนถึงภารกิจลับด้านความมั่นคงทั่วโลก ซีลได้ชื่อว่าเป็นสุดยอดหน่วยรบพิเศษในกองทัพสหรัฐฯ แบ่งเป็นทีม คือ ทีม 1 2 3 4 5 6 7 8 และ 10 รับผิดชอบตามความสามารถในแต่ละภูมิภาคของโลก

สงครามที่อัฟกานิสถานมาสองครั้ง เขาก็สมัครเข้ากรีนทีมของซีลทีมซิกซี³ สูดยอดของนักรบซีลทั้งหมดทั้งหมด

หลายปีที่ทำงานเสี่ยงตายมา เขาไม่เคยสนใจอะไรเลย เพราะชีวิตนี้ไม่เคยมีเป้าหมายอะไรอยู่แล้ว เขาไม่ห่วงคนทางบ้านมากนักเพราะไม่มีคนให้ห่วง แต่ทุกคนก็มีชีวิตที่มั่นคงพอแล้ว เงินเดือนทหารเขาก็ไม่สนใจ เพราะอย่างไรที่บ้านก็มือนจะกิน อยู่สบายไปทั้งชาติ และคิดว่าจะพอใจชีวิตอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเพื่อนร่วมเรดทีม⁴ของเขาเปลี่ยนไป ชายหนุ่มที่ใช้ชีวิตเสเพลไปตามยถากรรมก็เริ่มเปลี่ยนความคิดตามไปด้วย

เวลาเห็นเมียเพื่อนหรือแฟนเพื่อนตามมารีบมาส่งทุกครั้งทีกลับจากประจำการที่อัฟกานิสถาน หรือจบจากภารกิจเสี่ยงตายต่างๆ นานา และเห็นพวกนั้นหวนคืนกันจนเลี่ยน เขาก็เริ่ม...อิจฉา!

แน่นอนว่าถ้าไม่ใช่ในสนามรบแล้ว คนอย่างเจสันไม่เคยขาดผู้หญิงมาก่อนเลย เต็มของเขาจะอบอุ่นเฝ้าร้อนอยู่เสมอ แต่บางครั้งเจสันก็อดถามตัวเองไม่ได้ว่านี่คือสิ่งที่ต้องการแน่แล้วหรือ แน่แน่นอนว่าไม่...เขาก็อยากจะมีใครสักคนมาคอยห่วงหาบ่าง เพียงแต่ยังหาไม่เจอเลยแม้แต่คนเดียวก็เท่านั้น เพราะผู้หญิงที่จะมาเคียงข้างเขาไม่จำเป็นต้องเป็นผู้หญิงเก่งกาจมาจากไหน ไม่ต้องสวยมาก ไม่ต้องร่ำรวยหรือมีหน้ามีตาในสังคม สิ่ง

³ SEAL TEAM 6 เป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษหน่วยหนึ่งในกองทัพเรือสหรัฐอเมริกา หรือ United States Naval Special Warfare Development Group เรียกกันติดปากว่า ‘DEVGRU’ ตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ เมื่อเดือนตุลาคม ปี 1980 ปฏิบัติงานเป็นทีมในภารกิจการต่อต้านการก่อการร้ายสากล

⁴ ซีลทีมซิกซียุคก่อตั้งจะแบ่งเป็นทีม ได้แก่ เรดทีม (จู่โจม) บลูทีม (จู่โจม) และ โกลด์ทีม (จู่โจมระดับสูง) ปัจจุบันเพิ่มซิลเวอร์ทีม (จู่โจม) นอกจากนี้ยังมีเกรย์ทีม (พลประจำเรือ) และแบล็คทีม (สอดแนมและซุ่มยิง) ผู้บังคับการยศนาวาตรีแต่ละทีมจะมีชื่อเล่นของตน เช่น เรดทีม-อินเดียนแดง โกลด์ทีม-อัศวิน ครูเซเดอร์ แบล็คทีม-โจรสลัด ที่มา : หนังสือ NO EASY DAY โดย MARK OWEN และ KEVIN MAURER

ต่างๆ เหล่านั้นล้วนไม่สำคัญสำหรับเขาเท่ากับ...

นม!

แน่ละ ใครจะอยากได้ผู้หญิงอกแพบๆ มาอุ่นเตี้ยกันแล้ว ผู้หญิงในสเปกเขาต้องหน้าประอมฯ นมมหาวิทยาลัย ตัวเล็กๆ เสียง (คราง) หวานๆ เหมือนลูกแมวน้อยๆ แบบสาวญี่ปุ่นต่างหาก แต่พอหาที่ไรส่วนมากก็ชอบมีสามีแล้วทุกที เหมือนอย่างแม่กระต่ายน้อยในฝันด้วย ที่แท้เธอก็หนีสามีมาที่เขานั่นเอง

เจสันหัวเราะหึๆ สงสัยเขาจะไม่มีดวงด้านเนื้อคู่ ในเมื่อยังหาไม่ได้ เขาก็ชอบสนุกไปวันๆ ก่อนแล้วกัน ชายหนุ่มดึงสมาธิกลับมาบนท้องถนนอีกเพียงครึ่งไมล์ก็ถึงบ้านเขาแล้ว ด้วยความที่ถนนโล่ง ไม่มีรถราผ่านมาให้เห็นสักเท่าไร เขาก็เหยียบคันเร่งอีกนิด คามาโรเครื่องวีแปดของเขา ก็ทะยานไปตามท้องถนนยามราตรีราวกับติดปีก แต่แล้วกลับมีอะไรบางอย่างพุ่งเข้ามาใส่ ทำให้ชายหนุ่มเหยียบเบรกสุดกำลังจนยางล้อเสียดสีกับถนนเกิดกลิ่นไหม้คละคลุ้งไปทั่วบริเวณ

“เฮ้ย!”

เฉียด!

โครม!

ชีวิตที่พลิกผัน

หลายสัปดาห์ก่อนหน้านั้น

‘จะมีวันไหนบ้างไหมนะที่นิวยอร์กจะไม่วุ่นวาย’ เจ้าของเสียงเล็กโอดครวญอยู่ในใจ ขณะที่เจ้าตัวกำลังฝ่าผู้คนที่แสนพลุกพล่านรีบเข้ามาในตึกสำนักงานใหญ่ของยูเอ็น⁵ สถานที่ทำงานของเธอ หญิงสาวทำงานในฐานะล่ามและนักแปลเอกสาร ครั้งหนึ่งพวกเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เคยบอกเธอ ว่าส่วนมากจะมีคนไปสอดส่องเด็กระดับหัวกะทิตั้งแต่สมัยไฮสกูล และเธอก็อยู่ในเป้าหมายของพวกนั้น เหตุเพราะเธอสื่อสารได้มากกว่าห้าภาษา ทั้งอ่าน เขียน ฟังไม่ผิดพลาดเลยแม้แต่ชนิดเดียว มีหน้าที่ยังเข้าชั้นอัจฉริยะอีกด้วย พอเรียนจบก็ถูกเรียกตัวมาทำงานที่นั่นทันที

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ก็เป็นเวลาหลายปีแล้วที่ อังควิภา ลอร์เรนซ์ หญิงสาวลูกครึ่งอเมริกัน-ไทยทำงานอยู่ที่นี้ ปัจจุบันเธออายุสี่สิบหกปี เป็นนักแปลและล่ามคนสำคัญที่มักถูกเรียกใช้งานอยู่บ่อยๆ เงินเดือนของหญิงสาวจึงสูงลิบลิว ชีวิตการเป็นอยู่ของเธอจึงพลอยสุขสบายไปด้วย

หญิงสาวมีรูปร่างสูงโปร่งเพรียวบางเสียจนนางแบบระดับโลกยังต้องอิจฉา ดวงตากลมโต จมูกโด่งรึ้นน้อยๆ แต่พองาม สองแก้มกลมแดง

⁵ United Nations องค์การสหประชาชาติ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในนิวยอร์ก

ระเรื่อชวนมอง เครื่องหน้าแบบปากนิตจมุ๊กหน้อยคล้ายแม่ของเธอซึ่งเป็น
คนเอเชียทำให้หญิงสาวดูสวยโฉบเฉี่ยวดูจนางพญา อังควิภามักแต่งตัว
ด้วยเสื้อผ้าแบรนด์ดัง และใช้เครื่องสำอางดีๆ เธอมักจะแต่งหน้าอ่อนๆ
แต่กลับทาลิปสติกสีแดงตลอดเวลาจนเป็นที่ชื่นตาของผู้คน ถ้าริมฝีปาก
ไม่ใช่สีแดงสดแล้วละก็...ต้องเป็นอังควิภาตัวปลอมแน่นอน

“วันนี้หัวหน้าให้เธอออกนอกสถานที่ด้วยนะเอง อย่าสายล่ะ” เสียง
ของเลขาฯ ฝ่ายเอกสารดังหลอกหลอนในหัวเธอตลอดเวลา ทำให้อังควิภา
ต้องรีบเร่งฝีเท้า เธอวิ่งไปหอบไปจนกระทั่งอีกไม่กี่บล็อกรก็ถึงทางเข้าเขต
สำนักงานใหญ่ของยูเอ็น ทว่าขณะข้ามถนนและรอรถคันหนึ่งซึ่งแล่น
ตัดหน้าผ่านไป เธอกลับเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่าง

หญิงสาวมองเห็นเงาผู้ชายคนหนึ่งที่เราจำได้ว่าเห็นเขาเดินตามมา
ตั้งแต่ตอนขึ้นรถไฟใต้ดินจากที่พักมาแล้ววนบกระจกรถยนต์คันนั้น และ
ตอนนี้เขาก็ยังตามเธออยู่ด้วย

หรือว่าจะหลงเสน่ห์...

สาวสวยฉีกยิ้มมั่นใจ สะบัดผมสีน้ำตาลยาวถึงกลางหลังใส่แล้ว
เดินจากไปอย่างมาดมั่น กระทั่งมาถึงสำนักงานใหญ่ของยูเอ็น

“ท่านเลขาฯ ให้เธอตามไปด้วยนะ วันนี้มีออกนอกสถานที่” ทันที่
ที่ไปถึงโต๊ะทำงาน เพื่อนโต๊ะข้างๆ ก็บอกพร้อมทั้งยื่นเอกสารให้

“ทำไมเมื่อวานไม่เห็นท่านเลขาฯ พูดอะไรเลย”

“ฉันจะรู้เธอ เธอรีบไปเถอะ เขาจะให้เธอออกไปพร้อมเขาเลย”

“ได้ดี ขอบใจมาก” หญิงสาวร่างเพรียวระหงคว่าเอกสารปึกใหญ่
แล้วหมุนตัวเดินออกไปทันที อังควิภาก้าวเท้าฉับๆ แต่ละก้าวบงบอกถึง
ความมั่นใจเต็มเปี่ยม จนกระทั่งมาถึงห้องทำงานของหัวหน้าเธอ

“วันนี้ต้องออกนอกสถานที่หรือคะ”

“ใช่แล้วมิสลอร์เรนซ์ ออกไปเดี๋ยวนี้เลย”

“พอจะบอกได้ไหมคะว่าไปไหน”

“สถานทูตของประเทศแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางยุโรปตะวันออกนะ” เขา หลีกเลี้ยงที่จะพูดชื่อประเทศออกมาตรงๆ “รู้ใช่ไหมว่าตั้งแต่รัฐประหาร เรามีเรื่องต้องจัดการนิดหน่อย เขาต้องการคนที่คล่องภาษารัสเซียด้วย และเธอก็เป็นคนที่เก่งที่สุดของเรา”

คนถูกขมยัดตัวขึ้นทันที รอยยิ้มภูมิใจปรากฏบนใบหน้าสวยโฉบเฉี่ยว ของเจ้าหล่อน แล้วพยักหน้าเล็กน้อย รวากับจะถ่อมตน ทั้งที่ความจริงแล้ว เธอแทบจะลอยได้เพราะคำชมของหัวหน้า

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปกันเถอะค่ะ”

“นี่เอกสารข้อมูลเรื่องที่เราจะต้องคุยกัน ทั้งด้านการทหารและการ ต่างประเทศ ไปอ่านบนรถก็ได้”

“ค่ะ”

อังคิภาเดินไปขึ้นรถสิบล้อขึ้นของท่านเลขาฯ ไป ระหว่างทางจาก สำนักงานใหญ่ยูเอ็นไปยังสถานทูตดังกล่าวใช้เวลาพอสมควร ดังนั้น หญิงสาวจึงถือโอกาสนั่งอ่านเอกสารเรื่องที่จะต้องไปคุยงาน อย่างน้อย จะได้รู้แนวทางว่าจะมีเรื่องอะไรบ้างสำหรับวันนี้

ข้อมูลของประเทศนี้ก็อย่างที่ทราบกันตามข่าวทั่วไป เกิดการ รัฐประหาร ประชาชนบางส่วนอยากจะรวมดินแดนนี้เข้ากับอีกประเทศ แน่นนอนว่าองค์การสหประชาชาติต้องยื่นมือเข้าไปช่วยอยู่แล้ว ดังนั้นจะต้องมีการปรึกษาหารือกันก่อนเล็กน้อย

อังคิภานั่งอ่านเอกสารไปเพลินๆ ลูๆ ลีๆ สิบมูซึนก็เบรกกะทันหัน พร้อมกับกระสุนที่สาดใส่รถที่เธอนั่ง

“กัมหัวลง คู่มครองท่านเลขาฯ!” หนึ่งในบอดีการ์ดตะโกน แล้ว คู่มกันท่านเลขาฯ ไปยังที่ปลอดภัย

แล้วเธอล่ะ!

อังคิภาได้แต่เขินเขียว เธออยากจะบ้าตายเสียให้ได้ ตอนนี้พวก บอดีการ์ดช่วยท่านเลขาฯ ไปแล้ว แต่ทิ้งเธอไว้แทนนี่นะ ขอสาปส่งให้พวกนี้

ไปลงนรกกันให้หมด คิดอย่างไรถึงทิ้งเธอไว้ตรงนี้ได้ เธอเป็นผู้หญิงนะ!

สัญชาตญาณการเอาตัวรอดทำให้หญิงสาวออกจากรถที่ใช้เป็นที่กำบัง แล้วรีบวิ่งเข้าไปปะปนกับฝูงชน เดินตัวลีบไปตามตัวตึก แล้วสาวเท้าเร็วๆ หมายถึงจะกลับไปยังสำนักงานยูเอ็น เธอมั่นใจว่าที่นั่นจะต้องปลอดภัยแน่นอน ทว่ายังเดินไปไม่ทันถึงไหน เธอก็รู้สึกได้ว่ามีคนติดตามเธอตลอดเวลา

หญิงสาวหันขวับ ด้านหลังมีเจ้าหน้าที่และผู้คนมากมายกำลังสนใจเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ รวมทั้งพวกนักข่าวด้วย ทุกคนต่างมาถึงที่เกิดเหตุกันหมดแล้ว แต่ไม่ว่าจะมีผู้คนมากมายเท่าไร ก็ร้อยก็พันคนบริเวณนั้น ทว่ากลับมีหนึ่งคนที่เธอจำได้ดี

ผู้ชายสวมแจ็กเก็ตดำที่ตามเธอมาตั้งแต่ออกจากบ้านนี้!

ไม่มีทางที่เขาจะ ‘บังเอิญ’ ตามเธอมาถึงที่นี้แน่นอน หรือว่าผู้ชายคนนี้...

อังควิภาใจหายวาบ ผู้ชายคนนี้ตามเธอมา...ก็แสดงว่าเมื่อครู่นี้ไม่ได้มีใครมุ่งหมายชีวิตท่านเลขาฯ แต่อย่างไรใด แต่เขาหวังชีวิตนักแปลอย่างเธอต่างหาก!

“ใครอีกล่ะเนี่ย” หญิงสาวโอดครวญ แล้วรีบสาวเท้าเร็วๆ เดินกึ่งวิ่งไปยังสถานีรถไฟใต้ดินที่ใกล้ที่สุดทันที ระหว่างทางก็หันกลับมามองข้างหลังเป็นระยะๆ ก็พบว่าผู้ชายสวมแจ็กเก็ตดำคนนั้นยังตามเธออยู่ ทำให้หญิงสาวหวาดกลัวจนตัวสั่น

เมื่อขึ้นรถไฟใต้ดินแล้ว อังควิภาที่รีบเดินไปยังตู้ที่มีคนเยอะที่สุดทันที สายตายังมองหาผู้ชายคนนั้นว่าเขายังตามมาอยู่หรือไม่ เธอโล่งใจไปได้เปลาะหนึ่งเพราะตอนนี้ไม่เห็นเขาแล้ว จึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นแล้วโทรไปหาเพื่อนสนิทของตัวเอง

“รับสายฉันหน่อยสิโรส” หญิงสาวพยายามต่อสายครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ยังเหมือนเดิม คนปลายสายไม่รับสายเธอเลย แต่เธอก็ไม่อาจรอคอย

อะไรได้อีกแล้ว หญิงสาวรีบสาวเท้าเร็วๆ ลงจากรถไฟใต้ดิน แต่แล้วก็ถูกใครบางคนจับต้นแขนไว้ แล้วกระซอกเข้าไปในห้องเก็บของทันที

ผู้ชายสวมแจ็กเก็ตดำ!

อังคิภาภาลัวจนตัวสั่น เธอพยายามอำปากร้องแต่กลับไม่มีเสียง เล็ดลอดออกมาเลย ร่างแบบบางสั่นสะท้าน มองผู้ชายตรงหน้าด้วยความหวาดหวั่น

“รายชื่อสมาชิกสองอยู่ที่ไหน!” ชายสวมแจ็กเก็ตดำคำรามใส่จนหญิงสาวเบ้หน้า นี่เขาพูดเรื่องบ้าบออะไรกัน เธอไม่รู้จักสมาชิกสอง บ้าบออะไรทั้งนั้น ทั้งชีวิตนี้ก็รู้จักแต่สภาองค์กรเท่านั้นแหละ

“ตอบมา ว่าสมาชิกสองอยู่ที่ไหน!” คราวนี้ไม่พูดเปล่า ชายสวมแจ็กเก็ตดำกดปลายมีดลงที่หน้าท้องแบนราบของเธอ จนอังคิภาภาทนไม่ไหว เธอร้องออกมาอย่างเสียขวัญ

“ฉันไม่รู้ว่าจะพูดถึงอะไร”

“อย่ามาไขสือ บอกมาว่าอยู่ที่ไหน”

“ฉันไม่รู้!” ให้ไปสอบถามที่ไหนก็ได้ เธอไม่รู้จักสิ่งที่เขาพูดเลย แต่ชายสวมแจ็กเก็ตดำกลับไม่เชื่อในสิ่งที่เธอพูดเลยแม้แต่น้อย ทั้งยังกดปลายมีดลงอีก

“สอบถามได้เลยคนสวย ถ้าเธอไม่ยอมบอกฉันแล้วละก็ คอสวยๆ ของเธอจะไม่มีอยู่กับตัวอีกต่อไป”

กลิ่นคารเลือดที่โชยเข้าจมูก ยิ่งทำให้อังคิภาภาหวาดกลัวหนักกว่าเก่า เธอรู้ดีว่าการทำงานให้ยูเอ็นมีความเสี่ยงอยู่บ้าง แต่ทำงานมาตั้งหลายปีก็ยังไม่เคยสัมผัสกับตัวสักครั้ง ที่สำคัญคือเธอไม่รู้ว่าเธอไปทำอะไรให้ใครตั้งแต่เมื่อไร แล้วจะตอบได้อย่างไรว่าสิบสองสภา หรือสภาสิบสองที่เขาต้องการรู้คืออะไร

“ไม่พูดแน่นอนไซ้ใหม่ ได้...ฉันยังมีวิธีทรมานเซลยอีกเยอะ รับรองว่าเธอไม่ได้กลับบ้านของเธอแน่นอน...จะพูดได้หรือยังว่ารายชื่อสภา

สิบสองอยู่ที่ไหน!”

“ฉันไม่รู้” หญิงสาวร่างบางยังยืนย่นคำตอบเดิม แต่แล้วก็ต้องกรีดร้องจนสุดเสียงเมื่อชายสวมแจ็กเกตดำยกมีดขึ้นจ่อลำคอเธอจนได้เลือด

“ถ้าอย่างนั้นเรามาเล่นกับความกลัวของเธอหน่อยดีกว่า” คมมีดบาดผิวตรงลำคออึ้งควิภาช้าๆ ทว่าหนักแน่นมั่นคง ร่างบางสั่นสะท้าน ความหวาดกลัวแทรกซึมเข้ามาทุกขณะจิต ตอนนี่เองที่เสียงโทรศัพท์มือถือเธอดังขึ้น ความหวังใหม่จุดประกายขึ้นแล้ว หญิงสาวกำลังจะกดรับสาย ทว่ากลับถูกชายสวมแจ็กเกตดำฉวยไว้แล้วปามันทิ้งลงพื้น ก่อนจะใช้เท้าบดขยี้มัน

ดวงตาคู่ดำลึบวาววับ เธอรอโอกาสนี้มานานแล้ว จึงรวบรวมกำลังทั้งหมดที่มีสะบัดแขนออกจากมือเขาสุดแรงเกิด ด้วยความที่ชายสวมแจ็กเกตดำไม่ทันตั้งตัว เธอจึงหลุดออกมาได้ ไม่อย่างนั้นแล้วหญิงสาวคงต่อกรกับผู้ชายท่าทางดุคั่นคนนี้ได้แน่นอน

อึ้งควิภากลับออกมาเดินปะปนกับฝูงชนอีกครั้ง แล้วรีบสาวเท้าหนีจากบริเวณนั้นให้เร็วที่สุด แต่ก็ยังอกระแวงหลังไม่ได้อยู่ดี

หญิงสาวหนีหิวซุกหัวซุนออกมาจากสถานีรถไฟใต้ดินแล้วตัดสินใจต่อรถแท็กซี่กลับบ้าน หนทางเบื้องหน้ามืดมิดไปทุกด้าน ไม่รู้ว่าจะก้าวเดินไปทางไหนจึงจะรอดพ้นเรื่องบ้าๆ นี้นี้ ดีที่มีแค่โทรศัพท์อย่างเดียวนั่นที่พึ่งไป แต่กระเป๋าสะพายของเธอยังอยู่ อึ้งควิภารีบเดินหาตู้โทรศัพท์สาธารณะในที่ลับตาคนหน่อย แล้วโทร. หาเพื่อนสนิทของเธอ ตอนนี่หญิงสาวไม่มีสติมากพอจะคิดทำอะไรอีกแล้ว คนแรกที่คิดถึงก็คือเพื่อนที่รักกันราวกับพี่น้องแท้ๆ เท่านั้น

“เกิดเรื่องกับฉันแล้วโรส เธออยู่บ้านไหม ฉันจะไปหา” ทันทีที่ติดต่อคนปลายทางได้ หญิงสาวก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง รีบตรงเข้าประตืนทันที

“ใจเย็นๆ ก่อนแอง บอกได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ฉัน...” อังควิภาเหลือยซ้ายแลขวา แม้จุดที่เธอยืนจะห่างไกลจากจุดสุดท้ายที่อยู่กับชายสวมแจ็กเกตดำ แต่ก็ยังอดระแวงไม่ได้อยู่ดี ผู้ชายคนนั้นดูมีฝีมือมาก ถ้าสู้กันเธอก็คงตายไปตั้งแต่นาทีแรกแล้ว

“ว่ายังไงแอง บอกฉันได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น”

“เดี๋ยวฉันเล่าให้เธอฟังทีหลัง แต่ว่าฉันไปหาเธอที่บ้านได้ไหม”

“ตอนนี้ฉันอยู่ข้างนอก ออกไปส่งแอนดรูว์มานะ อีกนานกว่าจะถึงบ้าน ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน”

“ตู้โทรศัพท์สาธารณะที่ดาวนทาวน์”

“เอาอย่างดี ฉันอยู่มิดทาวน์ ทำธุระอีกหน่อยก็จะเสร็จแล้ว เธอกลับพร้อมฉันเลยไหม”

“ได้สิ ถ้าฉันไปก่อนแล้วฉันจะเข้าบ้านเธอได้ยังไงล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอไปรอฉันที่มิดทาวน์ได้ไหม...ที่เซ็นทรัลพาร์กก็ได้ เดี่ยวฉันไปรับ”

“ตกลงไรส ถ้าฉันไปถึงแล้วจะรีบโทร. หาเธออีกทีนะ”

“บอกได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น เธอไม่เคยรื้อรจนขนาดนี้นี่นาแอง”

“ฉันบอกตอนนี้ไม่ได้ ไว้เจอกันที่เซ็นทรัลพาร์กนะ” หญิงสาวมีท่าทางลึกลับลึกลนอย่างเห็นได้ชัด เธอเลือกเซ็นทรัลพาร์กเพราะที่นี่เป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ ถ้าผู้ชายคนนั้นตามรอยเธอได้จริงๆ อย่างน้อยเขาก็จะหาเธอได้ยากลำบาก มันมีที่ให้เธอซ่อนมากมายจนเขาคาดไม่ถึงแน่

อังควิภารีบกระชับกระเป๋าในมือแล้วสาวเท้าเร็วๆ กลับไปยังสถานีรถไฟใต้ดิน แต่เธอไม่ประมาทอีกแล้ว หญิงสาวมองหน้ามองหลังทุกฝีก้าวที่เธอก้าวเดิน จนกระทั่งกลับขึ้นรถไฟใต้ดินได้อีกครั้ง แต่ละสถานีที่ผ่านไปนั้นช่างปีบรัดหัวใจเหลือเกิน กลัวว่าเขาจะตามมาเจออีกครั้ง

หญิงสาวได้แต่คิดอย่างทหดท้อพลางกอดกระเป๋าแน่น ตอนนี้มันคือสิ่งมีค่าที่สุดในชีวิตเธอ เพราะมีกุญแจบ้าน กุญแจรถ และของสำคัญอยู่

ในนั้น พลังคิดว่าหลังจากที่ได้เจอกับไวรัสแล้ว จะรีบไปแจ้งความทันที เพราะไม่กล้าที่จะไปคนเดียว อย่างน้อยมีโรสไปเป็นเพื่อนก็ยังดี เธอพยายาม สูดลมหายใจลึกๆ เรียกขวัญกำลังใจจนกระทั่งมาถึงสถานีปลายทาง

สาวคนแก่งั้นขึ้นมาจากสถานีรถไฟใต้ดินที่ถนน 72 ทางฝั่งตะวันตกของเซ็นทรัลปาร์ก เมื่อมาถึงแล้วหญิงสาวก็รีบเดินเร็วๆ เข้ามาในสวนสาธารณะที่ใหญ่ที่สุดในนิวยอร์กทันที ตอนนี่สิ่งที่เธอต้องการที่สุดคือ โทรศัพท์สาธารณะที่จะใช้ติดต่อเพื่อน แต่หาไม่ได้เลย เธอได้แต่มองคนที่ผ่านไปผ่านไปอยู่นาน จนกระทั่งมีผู้หญิงวัยทำงานคนหนึ่งแต่งกายด้วยชุดสูท มองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แล้วยื่นโทรศัพท์มือถือตัวเองมาให้ อังควิภาพูดอะไรไม่ออกนอกจากกล่าวขอบคุณ รับโทรศัพท์มาแล้วโทร. หาเพื่อน

“โรส ฉันมาถึงแล้ว อยู่ริมทะเลสาบในเซ็นทรัลปาร์กนะ เข้ามาทางถนน 72 แล้วเธอจะเจอฉันเลย ฉันยืมโทรศัพท์คนแถวนี้โทร. เอาน่ะ”

“ฉันก็มาถึงแล้ว อีกไม่เกินห้านาทีเดี๋ยวฉันขับรถไปรับนะ”

“เร็วๆ นะ” เธอวางสายจากเพื่อน แล้วยื่นสมาร์ตโฟนคืนเจ้าของ “ขอบคุณนะคะ”

“มีเรื่องร้ายแรงอะไรหรือเปล่าคะ”

“โดนขโมยโทรศัพท์ค่ะ ตอนนี่เพื่อนกำลังมารับ ต้องขอบคุณมากๆ นะคะ”

“คุณทำงานที่ไหนหรือคะ”

“ตึกยูเอ็นคะ”

“ฉันเพิ่งถูกไล่ออกจากงาน” ผู้หญิงสวมสูทยิ้มเศร้า แล้วหันมาพูดเสียงเนือยๆ กับอังควิภา “ไม่รู้จะไปไหนก็เลยมาเดินเล่นที่นี่ น่าเศร้า นะคะ งานเดี๋ยวนี้อีกหลายกิโลเกิน ยังจะถูกไล่ออกอีก แล้วคุณล่ะคะไปเจออะไรมา ทำไม่ถึงได้ยับเยินทั้งตัวแบบนี้”

“ฉันเพิ่งกลับมาจากดาวทาวน์คะ มีคนยิงกัน ฉันไม่ได้โดนลูกหลง

หรือก่ะ แต่ว่าไปช่วยคนอื่นมา” หญิงสาวปั่นเรื่อง เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายสงสัย ตอนนี่เธอไม่กล้าไว้ใจใครเลยจริงๆ

“ได้ข่าวว่าท่านเลขาฯ กองการต่างประเทศถูกลอบทำร้าย”

“คะ พลาดหลงกันนิดหน่อย ฉันเลยให้เพื่อนมารับ” ยิ่งคุยกันไปเธอก็ยิ่งไม่ไว้ใจผู้หญิงคนนี้เอาเสียเลย ปกติผู้คนในเมืองใหญ่นั้นไม่ค่อยมีใครสนใจใครอยู่แล้ว แต่ทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงได้สนใจเธอเหลือเกิน

อังควิภาสันสะท้านไปทั้งร่างทันทีที่คิดว่าบางทีเธอคนนี้อาจจะเป็นสายของชายสวมแจ็กเก็ตดำก็ได้ หญิงสาวผุดลุกขึ้นแล้วเอ่ยลาทันที

“ฉันคงต้องไปก่อนแล้ว แล้วเจอกันนะคะ”

เธอไม่อยู่รอให้อีกฝ่ายรับปากหรือเอ่ยลาด้วยซ้ำ รีบสาวเท้าไปเร็วๆทันที แต่ก็ยังอดหันมามองผู้หญิงสวมสูทสีเดียวกับเธออีกครั้งไม่ได้ ผู้หญิงคนนั้นนั่งอยู่ตรงตำแหน่งเดิมของเธอ แล้วจู่ๆ เธอก็พับหน้าล้มลงกับพื้นเลือดซึมออกมาจากตัวเสื้อสูทสีครีมซ้ำๆ ก่อนจะไหลนองไปทั่วบริเวณ

ผู้หญิงคนนั้นตายแล้ว!

นักแปลสาวสวยตัวสั้นระริก อยากจะก้าวเท้าออกไปแต่ก็ก้าวไม่ออก เธอหันซ้ายหันขวา บริเวณนี้ไม่มีผู้คนเลย เป็นไปได้หรือไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะโดนลอบยิงจากที่ไกลๆ

ผู้หญิงคนนี้รับเคราะห์แทนเธอ! ทั้งเสื้อผ้าและรูปร่างเธอคนนั้นคล้ายคลึงกับอังควิภามาก ทั้งยังนั่งในตำแหน่งเดิมของเธอด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้หญิงคนนี้ตายเพราะเธอ

ความหวาดกลัวแทรกซึมลึกเข้าไปครอบคลุมทุกพื้นที่ในหัวใจเสียแล้ว อังควิภาปากคอสั่น น้ำตาไหลพราก ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปดี เธอไม่เคยต้องเจอเรื่องเลวร้ายแบบนี้มาก่อน แล้วอย่างนี้จะหันหน้าไปพึ่งพาใครได้

ตำรวจ!

ตอนนี้หญิงสาวไม่กล้าไปหาเพื่อนแล้ว เป็นไปได้หรือไม่ที่โทรศัพท์

ของคนใกล้ชิดเธอจะถูกดักฟัง ไม่อย่างนั้นพวกมันจะรู้ได้อย่างไรว่าเธออยู่ที่ไหน... ต้องใช้แน่นอน เคราะห์ดีที่เธอเดินหนีมาได้ก่อน ไม่อย่างนั้นบนกองคงจะมีรูกลวงๆ ให้เลือดไหลออกมาหมดตัว นอนตายอย่างน่าอนาถอยู่ข้างถนนเป็นแน่

อังคิภาพยายามสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เธอปาดน้ำตาทิ้ง พยายามเรียกขวัญที่กระเจิดกระเจิงไปให้กลับมาอีกครั้ง แล้วตั้งสติเสียใหม่ สิ่งแรกที่ควรทำคือไปแจ้งความให้เร็วที่สุด...ทำไม่ถึงไม่คิดได้ตั้งแต่แรกนะ

หญิงสาวตำหนิตัวเองแต่ก็สาวเท่าเร็วๆ ออกจากเซ็นทรัลปาร์กไปก่อนที่ใครจะทันสังเกต ตรงมายังตึกสำนักงานตำรวจนิวยอร์กทันที ทว่ายังไม่ทันจะเข้าไป เธอก็มองเห็นชายสวมแจ็กเก็ตดำเดินเตร่อยู่หน้าทางเข้าแล้ว!

เธอชะงัก หมุนตัวหนีแทบไม่ทัน ดีที่ตอนนั้นผู้คนคลาคล่ำจนชายคนนั้นไม่ทันสังเกต อังคิภากระซิบกระปายของตัวเองแล้วสาวเท่าหนีไปที่ ตัดสินใจมองหาตู้โทรศัพท์สาธารณะเพื่อโทร. แจ้งความ

“คุณตำรวจคะ ฉะ...ฉันโดนคนตามฆ่าค่ะ มีคนตายที่เซ็นทรัลปาร์ก น่าจะมีสไนเปอร์ดักยิง ฉันหนีรอดมาได้แต่มีคนตาย แล้วฉัน...ฉันโดนพวกนั้นเอามีดกดที่คอด้วย แต่ฉันยังไม่ตาย ฉัน...”

“ถ้าว่างมากที่จะโทร. มาแจ้งความเล่นแล้วละก็ ไปเช็กสมอบ้างนะ!” ตอว่าจบแล้วตำรวจคนนั้นก็วางสายไปทันที

คนถูกตามฆ่าถึงกับตะลึงลาน นี่ถ้าแจ้งความไม่ได้แล้วเธอจะทำอย่างไร

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันแน่!” เสียงที่เคยหวานใสสั่นเครือด้วยความหวาดหวั่น เธอใกล้จะบ้าตายอยู่แล้ว ทำอย่างไรถึงจะหนีพวกนี้พ้นไปได้

อังคิภามองไม่เห็นหนทาง ถ้าพวกมันยังกระจายกันอยู่แบบนี้สามารถดักฟังโทรศัพท์พลเมืองของอเมริกาได้ขนาดนี้ แสดงว่าพวกมันไม่ใช่แค่โจรกระจอกแน่ เดิมทีเธอคิดจะกลับไปสำนักงานเพราะมันใจว่า

ตีckyเอ็นจะต้องเป็นที่ปลอดภัยที่สุด ทว่าเมื่อคิดดีๆ การที่พวกนั้นติดตามเธอไปทุกฝีก้าวเช่นนี้ พวกมันจะต้องรู้แน่นอนว่าเธอต้องกลับไปทำงานดีไม่ตีมันจะคอยดักเธอกลางทางอีก

เพราะทำงานคลุกคลีกับวงการนี้มานาน อังควิภาารู้ดีว่าคนพวกนี้ไม่ทำงานกันเดียวๆ แน่ ต้องมีพรรคพวกมากพอสมควร ไม่อย่างนั้นคงดักฟังโทรศัพท์เธอไม่ได้ รวมทั้งลอบสังหารจากที่ไกลๆ ไม่ได้ด้วย

แล้วเธอจะอย่างไรต่อไป...หญิงสาวคิดไม่ตก ไม่รู้จะไปทางไหนดี บ้านเพื่อนก็ไม่กล้าไป ที่ทำงานก็ไม่กล้า แม้แต่สำนักงานตำรวจที่พึ่งสุดท้ายยังเข้าไปไม่ได้ โทร. แจ้งความยังไม่มีใครเชื่อ แล้วเธอจะอย่างไรได้

เมฆหมอกแห่งความหวาดกลัวปกคลุมไปทั่วร่างจนมองไม่เห็นทางเดิน อังควิภาไม่รู้ตัวเลยว่าสองเท้าพาไปที่ไหนบ้าง กว่าจะรู้ตัวอีกทีเธอก็มานั่งสิ้นหวังอยู่ริมทางเดินหน้าทางเข้าสถานีรถไฟใต้ดินเสียแล้ว

‘จะไปไหนดี’ เพียงเวลาไม่กี่ชั่วโมงนางหงส์อย่างเธอกลายเป็นอะไรไปแล้ว เสื้อผ้าแบรนด์หรูหระมุขะมอมหาราศีแทบไม่ได้ ทั้งยังเป็นนครบาลเลือดเป็นต่างดวง ดูผ่านๆ พวกคนไร้บ้านตามสถานีรถไฟใต้ดินยังดูดีกว่าเธอเสียอีก คิดไปแล้วก็ได้แต่ปลงตก เวลาผ่านไปนานเท่าไรมิอาจรู้ได้ หญิงสาวก็ยังไม่ได้เข้าบ้านเลย เธอได้แต่เดินวนไปเวียนมาหน้าละห้อยเห็นชายชุดดำสามสี่คนกระจายอยู่รอบๆ บ้านตัวเองแล้วก็ใจสั้น

‘แล้วจะไปไหน’ คำถามนี้วนเวียนอยู่ในสมองหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็คิดไม่ตก เธอเข้าบ้านไม่ได้ ไปบ้านเพื่อนก็ไม่ได้ ไปที่ทำงานก็ไม่ได้ แล้วอย่างนี้จะไปทางไหนได้เล่า

เธอคิดแล้วคิดอีกก็คิดไม่ตก จึงทิ้งตัวลงนั่งเก้าอี้ข้างทางอีกครั้ง แล้วรื้อกระเป๋าสะพาย โชคดีเหลือเกินที่เธอเป็นผู้หญิงชอบปิงแ่ง ทั้งเงินและบัตรเครดิตไม่เคยขาด รวมทั้งสมุดธนาคารด้วย ในเมื่อกลับบ้านไม่ได้ ไปไหนก็ไม่ได้ ดังนั้นก็ควรจะแปลงโฉมตัวเองสักหน่อย

หลังจากคิดดีแล้ว นักแปลสาวสวยก็ลุกขึ้นแล้วตรงไปยังร้านขายเสื้อผ้ามือสองที่ไม่โดดเด่นมาก เลือกลี้อยัดกับกางเกงยีนส์รัดรูปที่ทะมัดทะแมงมาหนึ่งชุด รวมทั้งเสื้อคลุมแบบมีฮู้ด จากนั้นจึงตรงไปยังธนาคารแล้วถอนเงินออกมาจำนวนหนึ่ง แล้วมองหาที่โหล่งสักที่ที่จะเป็นแหล่งคุ้มภัยเธอได้ แน่ใจว่าโรงแรมต่างๆ เป็นเป้าหมายได้ง่าย ดังนั้นหญิงสาวจึงตรงเข้าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่เพื่อหาข้อมูลที่พัก แล้วเธอก็เจอบ้านนายทหารเรือคนหนึ่งที่ซานดิเอโก แคลิฟอร์เนีย...บ้านนี้ติดตั้งอุปกรณ์เตือนภัยไว้ครบครัน นี่แหละที่ต้องการ หญิงสาวไม่ลังเลเลยแม้เพียงเสี้ยววินาที รีบติดต่อขอซื้อบ้านหลังนั้นทันที แล้วจึงออกจากอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ในเวลาต่อมา

อังกวีภาแหงหน้ามองฟ้าที่เริ่มเหลืองขึ้นที่ละน้อย มองนาฬิกาที่ข้อมือ ตอนนี้ก็เย็นแล้ว เป็นเวลาเลิกงานที่ผู้คนกลับมาพลุกพล่านอีกครั้ง หญิงสาวจึงตัดสินใจขึ้นรถไฟใต้ดินไปหาเพื่อนแต่ก็เหมือนเดิม บริเวณนั้นมีชายชุดดำหลายคนที่มีท่าทางน่าสงสัย สุดท้ายก็ต้องล่าถอยกลับออกมาแล้วไปนั่งกอดเขาร้องไห้อยู่ที่เซ็นทรัลปาร์กนั่นเอง

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตมาสุขของเธอ ในเมื่อตอนนี้เธออายุยี่สิบหกแล้ว ไม่ใช่ช่วงเบญจเพสตามความเชื่อของคนไทยเสียหน่อย แต่ทำไมถึง...

ความคิดของอังกวีภาชะงักงัน เมื่อจู่ๆ ก็มีรถแวนคันหนึ่งแล่นมาอย่างรวดเร็วแล้วจอดอยู่ตรงหน้า หญิงสาวเงยหน้าขึ้นแล้วอ้าปากค้าง เมื่อเห็นชายสวมแจ็กเก็ตดำคนนั้นกำลังกระตุกรอยยิ้มเหย้มเหยิ่ม

“เจอกันอีกแล้วนะ อังกวีภา ลอว์เรนซ์!”

เวลายังผันเวียนเปลี่ยนไปวันแล้ววันเล่า ดวงตะวันยังคงขึ้นทางทิศตะวันออกและตกทางทิศตะวันตกเช่นเดิม คล้อยหลังดวงตะวันตกดิน ดวงจันทร์ก็จะผลัดเปลี่ยนไปทำหน้าที่ให้แสงสว่างบนโลกเหมือน

อย่างทุกวันนี้ แต่หญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกจับขังอยู่ในห้องเล็กๆ ในโมเต็ลแห่งหนึ่งห่างไกลผู้คนกลับไม่รู้วันรู้คืนเลย เธอไม่รู้ว่าจะจากวันที่ถูกจับตัวขึ้นรถมา จนถึงเวลานี้ผ่านไปกี่วันแล้ว เธอไม่รู้ว่าจะดวงอาทิตย์ขึ้นและตกไปกี่ครั้ง สิ่งเดียวที่เธอรู้คือความเจ็บปวดทรมานจนอยากจะขาดใจตายเสียให้ได้

ร่างเปรี้ยวแบบบางถูกจับมัดมือมัดเท้าแน่นๆ อยู่ในมุมหนึ่งในห้องน้ำที่ทั้งชื้นแฉะและเหม็นอับ ตามเนื้อตัวมีแต่รอยแผลที่ถูกทรมานยามถูกรีดเค้นเรื่องราวชื่อสมาชิกสิบสองบ่าบอที่เธอไม่รู้จัก แต่ผลลัพธ์กลับน่ากลัวเหลือเกิน เธอถูกจับกดน้ำ ซอร์ตไฟฟ้า และอะไรต่อมิอะไรที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่านักแปลคนเก่งของยูเอ็นจะเจอ

มันทรมานจนเธอไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว เธออยากตายจึงขอร้องให้มันฆ่าเธอเสีย...แต่ก็ไม่ มันไม่ยอมฆ่าเธอให้ตายเสียที นานวันเข้า เธอก็เริ่มชินชาต่อความหวาดกลัวแล้วเริ่มคิดที่จะสู้ เธอจะไม่ยอมอีกต่อไป อังควาทนจนทนไม่ไหว หญิงสาวสังเกตเห็นเวลาที่ชายสวมแจ็กเก็ตดำจะเข้าออกห้องพักห้องนี้ และเธอก็ได้อาวุธชิ้นหนึ่งมาไว้ในมือแล้ว

มันคือเศษขามกระเบื้องที่แตกเพราะเธอปัดมันทิ้งเมื่อหลายชั่วโมงก่อน การถูกจับมัดมือโพล่หลังทำให้เธอช่วยเหลือตัวเองไม่ได้มาก จนกระทั่งคมกระเบื้องบาดเข้าที่ผิวหนังอ่อนๆ ของตัวเองแทน แต่อังควาไม่กลัวอะไรอีกแล้ว เธอกลัวอย่างเดียวคือการต้องตายไปอย่างทุกข์ทรมานต่างหาก

ความพยายามของหญิงสาวสำเร็จผลในที่สุด เชือกขาดออกจากกัน ทว่าสาวเจ้ากลับยังไม่กระโดดกระตาคให้พวกมันรู้ตัวว่าเธอคิดการหนีไว้แล้ว ความสิ้นหวังและหวาดกลัวเป็นแรงผลักดันให้เธอสู้ต่ออย่างไรเสียเธอจะไม่ยอมตายอยู่ในห้องน้ำโสโครกแบบนี้เด็ดขาด เธอพร้อมแล้ว...อย่างมากก็สู้แค่ตายเท่านั้น

ชายที่จับเธอมาเปิดประตูห้องน้ำออก ตอนนี้เขาสวมเสื้อยืดกับ

กางเกงยีนง่ายๆ พร้อมกับสาวทำเข้ามาหาอังกวิภาด้วยท่าทางมาดร้าย เหมือนก่อน น้ำถูกเปิดไว้เต็มอ่างแล้ว เครื่องชอร์ตไฟฟ้าก็พร้อมแล้ว ไม่บอกก็รู้ว่ามันจะเข้ามารีดเค้นเรื่องรายชื้ออภิสาสิบสองแน่นอน

“นี่ก็นานเป็นอาทิตย์แล้วนะ ยังไม่คิดจะบอกฉันจริงหรือ” น้ำเสียงข่มขวัญที่เธอเคยกลัวแทบขาดใจดังขึ้น แต่ตอนนี้หญิงสาวไม่สนใจมันอีกแล้ว อย่างเดียวที่คิดได้คือเธอต้องรอด

ดวงตาคู่สีดำขลับมองมือชายหนุ่มที่ถือเครื่องชอร์ตไฟฟ้า เดินตรงเข้ามาหาเธออย่างแน่วแน่ พอมันจับเธอลุกขึ้นเท่านั้นแหละ อังกวิภา ก็แทบจะกระเด็นเข้าที่หน้าท้องมันเต็มรัก แม้จะแก่งแคไหน แต่เมื่อไม่ระวังตัวก็ยอมเป็นฝ่ายเปลี่ยงพลั่วเป็นธรรมดา ชายคนนั้นชวนเซเล็กน้อย เธอผลัดเขาลงไปในอ่างที่มีน้ำเกือบเต็ม แล้วโยนเครื่องชอร์ตไฟฟ้าตามลงไปทันที

‘ถ้าไม่ตายก็เลี้ยงไม่โตแล้ว’ เป็นที่ของเธอบ้างที่จะแฉะเยิ้มเหยี่ยมโหด แต่ไม่มีเวลามากพอที่จะมองผลลัพธ์ อังกวิภาขวยกระเป่าสะพาย ก่อนจะรีบเดินมาเปิดช่องระบายลมเล็กๆ แล้วป็นหนีออกไป

ตอนนี้ก็ใกล้มืดแล้ว ทันทที่สองท่ามีโอกาสดูเหยียบพื้นดินอีกครั้ง หญิงสาวก็ไซเซเล็กน้อยเพราะถูกจับมัดมาหลายวัน เสื้อผ้าก็หลุดลุ่ยอย่างแรกที่ต้องการคือเสื้อผ้าใหม่ โชคดีที่ทุกอย่างในกระเป่าสะพายยังอยู่ครบ แม้มันจะรื้อค้นอยู่นาน แต่เมื่อไม่เจออะไรมันก็ทิ้งกระเป่าของเธอไว้และไม่เหลียวแลอีกเลย เธอจึงมีเงินมากพอที่จะซื้อเสื้อผ้าและทำผมใหม่ เรือนผมตรงสีดำถูกตัดออกเล็กน้อย ดัดเป็นลอนและเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลสว่าง แคนนี้ก็มากพอแล้ว ถ้าไม่สนิทชิดเชื้อกันมานาน รับรองว่าจำเธอไม่ได้แน่

อังกวิภาเดินออกมาจากร้าน แล้วเห็นถึงขยะใบหนึ่งตั้งอยู่ด้านหน้า เธอหยิบเอกสารแสดงตัวทั้งหมดออกมาแล้วมองไปยังถึงขยะใบนั้นอีกครั้งอย่างซึ้งใจ ไม่รู้ว่าเธอจะตัดสินใจถูกไหม แต่เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดก็บอก

ได้แล้วว่าเธอกำลังถูกปองร้ายแน่นอน ช่างหัวเรื่องหลักฐานแสดงตัว ไว้
หนีสักพักเธอจะไปยังโรงพักแห่งไหนสักที่ แล้วใช้ลายนิ้วมือยืนยันตัวผู้
ทะเบียนประวัติกลับมาใหม่ คิดได้ดังนั้นแล้ว อังควิภาจึงทิ้งบัตรประชาชน
และบัตรเจ้าหน้าที่ของยูเอ็นลงถังขยะเสีย

พอคนที่ชีวิตเลวร้าย เธออาจจะต้องหนีหัวซุกหัวซุนอีกสักครั้ง หา
ที่หลบที่ปลอดภัยได้แล้วจึงจะพยายามติดต่อนหาเพื่อนและคนที่จะช่วยเธอ
ได้ แต่ก่อนที่จะไปถึงตรงนั้น เธอจะต้องมองหาโชคดียุ่ เสียก่อน หญิงสาว
ตรงเข้าไปในร้านเครื่องสำอาง และซื้อลิปสติกสีแดงก่อนเลยเป็นอย่างแรก
เธอไม่เคยขาดมันเลยสักครั้ง และอดคิดไม่ได้ว่าที่ชีวิตมีแต่เรื่องก็เพราะ
ขาดมัน แน่แน่นอนว่าเธอเชื่อเรื่องดวงเสียยิ่งกว่าอะไร สีแดงคือสีถูกโฉลก
และนำแต่สิ่งดี ๆ มาให้ ในเมื่อต้องเริ่มชีวิตใหม่ เธอก็ต้องพึ่งพาโชคดียุ่จาก
ลิปสติกสีแดงอีกครั้ง

หลังจากที่ออกมาจากร้านเครื่องสำอางแล้ว อังควิภาก็ตรวจดู
เสื้อผ้าหน้าผมอีกครั้ง เธอยังหนีไปไหนไม่ได้เลย ไม่อย่างนั้นพวกนั้นจะ
ตามเธอมาถูกแน่ แต่ที่เดียวที่เธอต้องไป คือบ้านที่ประกาศขายของนาย
ทหารคนหนึ่งที่ตั้งอยู่ในซานดิเอโก ใกล้กับกองทัพอากาศ หญิงสาวหาวิธี
การเดินทางไปอยู่นาน แล้วจึงเดินทางร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่อีกครั้ง ส่งอีเมล
ถึงเพื่อนและคนที่เธอเชื่อว่าจะต้องช่วยเหลือเธอได้ แล้วส่งพิมพ์แผนที่บ้าน
และทุกอย่าง กว่าจะออกจากอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ก็ตีึกมากแล้ว แต่กลับหา
รถไปไม่ได้เลย เธอเดินเตร็ดเตร่อยู่ในเมืองเป็นนานสองนาน สุดท้ายก็ทน
รอไม่ไหว ตัดสินใจเดินเท้าไปก่อนแล้วค่อยโบกรถเอา

ที่นั่นคือตอนใต้ของลอสแอนเจลิส อยู่ใกล้ซานดิเอโกแค่นิดเดียว
เท่านั้น หญิงสาวจึงร้อนใจอยากไปที่นั่นให้ไวที่สุด จึงรีบเดินข้ามถนนเพื่อ
หารถสักคันที่จะพาเธอไปได้ แต่เธอไม่ทันสังเกตว่ามีรถคันหนึ่งแล่นมา
ด้วยความเร็วสูง เสียงเบรคห้ามล้อดังสนั่น กลิ่นยางไหม้คละคลุ้งไปทั่ว
บริเวณ อังควิภาได้แต่ยื่นตาเบิกค้าง หัวใจหล่นหายไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

รู้อย่างเดียวว่าเธอไม่มีทางรอดแน่นอน และ...

ใครม!

สติของหญิงสาวดับวูบ สิ่งสุดท้ายที่เห็นคือความมืดมนอนธการ

2

ที่พึ่งยามยาก

โครม!

“हांเอ๊ย หม่าที่ไหนวิ่งตัดหน้าวะ!”

เสียงสารถีดังขึ้นทันทีที่เบรกรถได้ทันช่วงที่ก่อนที่จะชน ‘หม่า’ ตายอยู่ข้างทาง นี่มันวันชวย...ชวย...ชวยมหาชวยหรืออย่างไร เจอสาวใน ผับตรงสเปกทุกอย่าง หน้าจิ้มลิ้ม เสียงหวานและทรวงอกมหึมา สถานต่อ กันอย่างเมามันจนเขาอยากจะฝากชีวิตไว้ด้วย ที่ไหนได้แม่เจ้าประคุณ กลับหนีลูกหนีสามีออกมาเที่ยวเสียได้ อารมณ์หงุดหงิดยังไม่จางหาย ยังมีตัวบ้ำอะไรมาวิ่งตัดหน้ารถเขาอีก

“ฉิบหายหมดแล้ว นิ่งหนูของพ่อ” หนุ่มเจ้าของคามาโรแต่งลายซึ่ง โอดครวญ ในใจเดือดพล่านเพราะคนบ้ำที่ไหนไม่รู้วิ่งไม่ดูตาม้าตาเรือมา ชนรถที่กำลังแล่นด้วยความเร็วสูงของเขา นี่ยังคิดไม่ออกเลยว่าหากเขา หยุดรถไว้ไม่ทัน ‘นิ่งหนู’ แต่งลายที่เขาทั้งรักทั้งหวงจะเป็นอย่างไร

ชายหนุ่มก้าวลงมาจากรถของตัวเอง แล้วสาวเท้าเร็วๆ ไปมอง ‘ตัวบ้ำ’ ที่บังอาจมาตัดหน้ารถเขา แต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อเห็นผู้หญิง คนหนึ่งนอนสลบเหมือดอยู่บนน้ำรถเขานี่เอง

“ผู้หญิงที่ไหนวะ” เจ้าของน้ำเสียงเข้มเอ่ยขณะหรีตามองร่าง แบบบางในสภาพชะมุกชะมอมและยังไม่ได้สติ สองข้างทางก็เปลี่ยวร้าง

รถราก็ใช้จะเยาะเสี้น้อย แล้วทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงได้ทะเล่ทะเล่มา
จนรถเขาได้ จะถึงบ้านอยู่แล้วแท้ๆ แต่กลับมาเกิดเรื่องเสียก่อน เจสันได้
แต่สบถแล้วสบถอีกอย่างหัวเสีย เขาคว่ากึ่งไม้จากข้างทางมาเขี่ยร่าง
ปริศนา

“ก็ยังไม่ตายนี่หว่า สลบจริงหรือแกลั้งวะ” ในเมื่อใช้ไม้เขี่ยไม่ได้ผล
เจสันจึงเข้าไปเขี่ยร่างบางเบาๆ แต่ก็เหมือนเดิม เธอไม่ขยับเลยแม้แต่น้อย

“นี่กูไปทำกรรมที่ไหนมาวะเนี่ย!” นุ่มร่างสูงบ่นอุบ เขามองซ้าย
มองขวา ก่อนจะตัดสินใจพุงร่วงแบบบางขึ้นมา นั่งเป็นตุ๊กตาหน้ารถ แล้ว
เริ่มค้นหาเอกสารหลักฐานแสดงตัวของเธอ

ไม่มี!

ในกระเป๋าสะพายไม่มีอะไรนอกจากเงินสดหลายพันดอลลาร์
แผนที่บ้านหลังหนึ่งซึ่งคุ้นตาเขาอย่างประหลาด ถ้าจำไม่ผิด นี่คือนบ้านที่
ผู้กองนอร์ด หัวหน้าที่มของเขาระกาศชายไม่ใช่หรือ

แล้วผู้หญิงคนนี้เป็นใคร!

เจสันเอื้อมมือไปปิดผมเผ้ารุงรังให้พันใบหน้าของเธออย่างถือ
วิสาสะ เธอเป็นผู้หญิงตัวผอมสูงเหมือนพวกนางแบบ หุ่นบาง หน้าตา
ไม่ต่าง แต่กลับทาลิปสติกสีแดงแปร๊ดจนเขายังผวา

“นี่คนบ้าหรือเปล่าวะเนี่ย” เขาสบถออกมาอีกเป็นชุด จับใบหน้า
ขาวๆ พลิกซ้ายพลิกขวาดูก็พบรอยแตกที่เหนือคิ้วขวา แล้วก็ได้แต่
ถอนหายใจ

“แล้วฉันจะพาเธอไปโรงพยาบาลได้ยังไงเนี่ยยายบ้า” นายทหาร
เรือหนุ่มสบถครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะตัดสินใจขับรถกลับบ้านตัวเองแทน
ไว้รอผู้หญิงคนนี้นี่พันก่อนแล้วค่อยถามไถ่ จากนั้นไล่ออกจากบ้านไปก็ยังไม่
สลาย

แน่นอน...เขาไม่ชอบผู้หญิงผอมเป็นก้างปลาแบบนี้ ลองถ้าสวย

อวบอ้อมกว่านี้อีกสักหน่อยสิ เขาจะเต็มใจให้เธออยู่กับเขานานตราบเท่าที่
ต้องการเชียวนะ... แต่...

เจ้าของดวงตาคู่นี้ตาลทองหันกลับมามองหญิงสาวที่ยังสลบไสล
ไม่ได้สติอยู่ข้างกาย สวย...ก็สวยดีอยู่หรอก แต่แต่งตัวแต่งหน้าเหมือน
คนบ้าแบบนี้ก็ไม่ไหว แค่วัยให้มีชีวิตรอดก็พอ เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง
ก็ได้

**บ้านของเจสันอยู่ในย่านที่พักอาศัยทางตอนใต้ของลอสแอน-
เจลิส** พวกที่อยู่ที่นั่นส่วนมากเป็นพวกผู้มีอันจะกิน พ่อแม่เขาซื้อบ้านหลังนี้
ได้ไม่กี่ปีก็ตาย และเขาก็อาศัยอยู่ที่นั่นมาตลอด บางครั้งก็จะมีโอกาส
ต้อนรับอาและพี่ชายบ้างแต่ก็น้อย เวลาของเขาไม่ค่อยตรงกับใครอยู่แล้ว
จึงไม่ค่อยได้พบปะญาติตัวเองเท่าที่ควร และนี่ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลที่เขา
รู้สึกเหงาเหลือเกิน ใช้ชีวิตเสียงตายทุกวินาทีไม่พอ กลับบ้านก็ยังไม่มีใคร
ห่วงหาอีก ครั้งหนึ่งเขาเคยตามเจ.ที สไนเปอร์หนุ่มกลับไปบ้านของ
เคลย์ตันผู้เป็นหน่วยสื่อสารและวิทยุของทีม พอเห็นทั้งเจ.ทีและเคลย์ตัน
ต่างก็มีคนที่รออยู่ข้างหลัง เขาก็อิจฉาขึ้นมาทันที

แล้วตอนนี้อย่างไรล่ะ...ในบ้านของ เจสัน ฟอสเตอร์ ก็มีคนอยู่แล้ว
จริงๆ แต่เธอไม่ใช่ผู้หญิงของเขา แค่นั้นไม่ได้สติคนหนึ่งเท่านั้น!

ฟ้าเริ่มสว่างแล้ว เจสันนั่งเฝ้าคางมองผู้หญิงที่สลบเหมือนตาย
คนนี้นำหลายชั่วโมงเต็มที แต่เธอก็ไม่มีวี่แววจะตื่นขึ้นมาเลย สุดท้ายเขา
ก็ทนไม่ไหว ลุกขึ้นไปอาบน้ำล้างกลิ่นเหม็นและนุหรือออก ส่วนผู้หญิง
เจ้าปัญหาคนนั้นก็ปล่อยเธอนอนอยู่บนโซฟาเบตตัวโปรดของเขาต่อไป

คล้ายหลังเจสันไปได้ไม่เท่าไร คนที่เขาคิดว่าจะไม่ฟื้นขึ้นมา
เสียแล้วกลับค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาอย่างเชื่องช้า ความเจ็บที่เหนือคิ้วขวาและ
ความมรดร้าวไปทั่วร่างทำให้ใบหน้างมเบ้เล็กน้อย เธอหลับตาลงอีกครั้ง
ก่อนจะลืมขึ้นมาใหม่แล้วเริ่มกวาดตามองไปรอบตัว

บ้าน...ช่างไม่คุ้มตาเอาเสียเลย บ้านหลังนี้เป็นบ้านหลังใหญ่พอสมควร สร้างจากไม้ทั้งหลังก็จริง แต่กลับตกแต่งด้วยเครื่องเรือนหรูหราแน่นอนว่ามันไม่ใช่บ้านเธอ แล้วมันคือบ้านใครกันแน่ อังศวิภาเนืงหน้าความทรงจำทั้งหมดทิ้งมวลงหลังไหลเข้าสู่สมอง ไซ้แล้ว...เธอถูกคนปริศนาตามล่า พอจับได้ก็เอาเธอไปทรมานเสียนานสองนานจนสมองเบลออกไปหมด เธอกำลังจะมุงหน้าไปยังซานดิเอโกเพื่อหานายหน้าพี่ชายบ้านนายทหารคนหนึ่ง ทว่ากลับถูกรถชนเสียก่อน

อังศวิภาหลับตาลงอย่างหวาดหวั่น ประารณาเหลือเกินว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นจะเป็นเพียงฝันร้ายเท่านั้น หวังว่าเมื่อลืมตาขึ้นมาแล้ว เธอก็จะเป็น อังศวิภา ลอว์เรนซ์ สาวสวยรวยความสามารถที่นั่งทำงานอยู่ในตึกยูเอ็น มีหน้ามีตาในสังคม ไม่ใช่คนที่ต้องหนีหัวซุกหัวซุนอย่างนี้

แต่สิ่งที่เธอหวังนั้นไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด เมื่อลืมตาขึ้นมาแล้วหญิงสาวก็ยังนอนอยู่ที่เดิม ห้องเดิม บ้านหลังเดิมที่ลืมตาตื่นขึ้นมาตอนแรก หญิงสาวเหลือวซ้ายแลขวา จนกระทั่งสายตาไปปะทะเข้ากับรูปชายคนหนึ่งที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเตี้ยใกล้ตัว ผู้ชายคนนั้นมีรูปร่างกำยำ หน้าตากระด้างดุดัน แต่แววตาฉายแววรักสนุกอย่างเห็นได้ชัด เขาสวมชุดทหารเรือสีขาว ที่อกซ้ายมีตราไทรเคนต์หรือสามง่ามสีลอยอยู่ด้วย

บ้านทหารหรือที่นี่!

ราวกับมีใครจุดประกายความหวังเธออีกครั้ง ต่อให้ไปบ้านนายทหารคนนั้นไม่ได้ อย่างน้อยการอยู่ที่นี้ก็ทำให้เธอปลอดภัยได้เหมือนกัน คิดได้ดังนั้นอังศวิภาก็ยิ้มเปี่ยมไปด้วยความหวัง เธอพยายามยันกายลุกขึ้น จังหวะเดียวกับที่ใครบางคนเดินออกมาจากห้องน้ำพอดี

ตาสองคู่สบกัน เท่านั้นเอง ขนเส้นเล็กๆ ของนักแปลสาวสวยก็ลุกชันไปทั้งร่าง!

พระเจ้า...ตัวจริงเขาทั้งสูงทั้งใหญ่กว่าในรูปเสียอีก สูงราวหกฟุตสองเห็นจะได้ ใบหน้าคมคายประดับด้วยไรหนวดเครา ผมไม่ได้ตัดเกรียน

เหมือนทหารทั่วไป จมูกโด่งเป็นสันมีรอยหักเล็กน้อย มีรอยบากเล็กๆ ที่แก้มซ้าย กรามแกร่งและริมฝีปากหยักได้รูป ทำให้เขาดูดิบเถื่อนแฝงไปด้วยอันตราย แต่เมื่อจ้องเข้าไปในดวงตาคู่สีน้ำตาลทองนั้น รูๆ อังคริภา ก็สัมผัสที่นั่นขึ้นมาทันที

“ตื่นแล้วหรือ” เขาถามสั้นๆ พาร่างกำยำที่ทั้งเนื้อทั้งตัวมีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียวพันท่อนล่างเข้ามาหา แล้วนั่งเหมะลงบนโซฟาเบดตัวเดียวกับเธอ ทั้งยังถ่างขาไม่อายใครอีก จนอังคริภาเบิกตากว้าง แล้วรีบเบนสายตาทหนีทันที

ให้ตาย! คนอะไรหน้าด้านได้อีก

“เป็นไปด้วยหรือ”

คนถูกถามสะดุ้งเล็กน้อย มองดวงตาคู่สีน้ำตาลทองด้วยความประหม่า เพราะเขายังไม่ยอม ‘หุบขา’ เสียที ยังจะนั่งไขว่อยู่นั้นแหละ จนเธอต้องพยายามรวบรวมสติแล้วส่ายหน้า ลิ้นจุกปากจนพูดไม่ออก ได้แต่มองเขาอย่างเดียว

“ไม่เป็นไปแล้วทำไมไม่พูด”

“ก็...” ใบหน้านาวลแดงก่ำ จำต้องหันมาสบตากับเขาในที่สุด เธออ้าปาก พยายามเค้นเสียงออกมา แต่กลับพูดไม่เป็นคำเลย สุดท้ายเขาก็ส่ายหน้า

“หายดีแล้วก็ออกไป”

“ฮะ!” นักแปลสาวสวยยิ้มค้าง หลงคิดว่าเขาจะมีความเป็นสุภาพบุรุษบ้าง เธอเจ็บจะตายก็ควรถามไถ่บ้างว่าหายดีหรือยัง หรือว่าเจ็บปวดอะไรตรงไหนไหม ไม่ใช่จู้จี้ ก็ไล่ออกไปเฉยเลย

“แผลที่คิ้วนั้นนิดเดียวเอง หายเจ็บแล้วละมั้ง”

“แต่คุณทำให้ฉันบาดเจ็บนะ”

“นี่อย่าปากเสียแถวนี้ละ ใครว่าฉันทำเธอ เธอนั่นแหละที่ทำตัวเองทั้งนั้น เดินข้ามถนนยังไม่ได้อูทางเลย”

“ก็ฉัน...”

“แล้วชื่ออะไร”

อังคิภาเงียบบ่อยนาน ไม่รู้ว่าจะไวใจเขาได้ไหม จึงตัดสินใจบอกชื่อเพื่อนสาวได้วันสมัยเรียนของเธอไปแทน

“ฉันชื่อ คริสตัล เหลียง”

“ถูกครึ่งเงินหรือ”

“ใช่” หน้าตาเธอก็พอถูไถไปทางคนจีนอยู่หรอก เพราะแม่เธอเป็นคนไทยเชื้อสายจีน

“แล้วเอกสารของเธอไปไหนหมด”

“ฉันถูกตามฆ่า”

“ถูกตามฆ่าหรือ” เจสันทวนคำพยางค์กลางมองหญิงสาวตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าด้วยสายตาไม่เชื่อนัก คนที่ถูกตามฆ่าจริงๆ จะพกเงินมามากมายขนาดนี้หรือ บางทีเธออาจจะไม่ได้ถูกตามฆ่าก็ได้ แต่ว่า...

“นี่แน่ใจนะว่าไม่ได้หนีผู้มา” เขาตอกกลับเสียจนสาวตรงหน้าหน้าหงาย อ้าปากมองเขาตาค้าง ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะคิดได้!

“ก็ถึงแม้สภาพจะยับเยินไปหน่อยก็ไม่ได้หมายความว่าจะถูกตามล่าจริงๆ ไม่ใช่หรือ” นายทหารเรือล่ำทาบเสียงเข้ม ประเมินจากทางสายตาแล้ว สาวตรงหน้าดูไม่เต็มเต็งมากกว่าถูกตามล่าเสียอีก

คนถูกกล่าวหา ยังตะลึงไม่หาย แต่ละคำที่เขาพูดออกมานี้ไม่ได้มีดีเลย ไหนจะสายตาทะลึงอีก ทำเอาเหงื่อเม็ดเล็กผุดพรายไปทั่วดวงหน้าและโผม เธอหายใจไม่ออกแล้ว คนอะไรก็ขงพะได้ถึงขนาดนี้นะ!

“หน้าซีดๆ สงสัยจริง”

กิริยาและคำพูดแสนหยาบคายของเขาทำให้อังคิภาทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว นี่เขากล้าตืออย่างไรมาว่าเธอสารพัด ผู้หญิงอย่างอังคิภาไม่เคยยอมใครมาก่อน และต่อให้อยากได้ความช่วยเหลือจากเขา แต่เธอ

ก็จะไม่ยอมให้เขาว่าฉลาดๆ อยู่ฝ่ายเดียวแน่!

“ฉันไม่ได้หนีสามีมานะ ฉันถูกตามฆ่าจริงๆ!”

“ไปโรงพยาบาลไหม”

“ไม่!” นักแปลสาวตอบเสียงแข็ง สายหน้ารัวเร็ว ให้ตายเธอก็ไม่ยอมออกไปไหนทั้งนั้น “ฉันไม่ไป ขออยู่ที่นี้ได้ไหม”

“ไม่ได้”

“ทำไมล่ะ ฉันไม่รบกวนายหรือ ขอติดต่อเพื่อนได้แล้วจะรีบไปเลย”

“เธอมีคนคบด้วยหรือ”

‘อีตาบ้า!’ อังควิภาซึกเหลืออดกับท่าทางแปลกใจสุดชีวิตของเขา นี่เขาคิดว่าเธอเป็นคนอย่างไรกันแน่ ทำไมถึงจะไม่มีคนคบเล่า

“เธอแน่ใจนะเธอชื่อ คริสตัล เหลียง จริงๆ”

‘เอ๊ะ!’

“นี่นิ้วอะไรบ้าง” เขายกนิ้วชี้กับนิ้วก้อยขึ้นมาแล้วถามต่อ “วันนี้วันอะไร ประธานาธิบดีคนแรกของอเมริกาคือใคร คนปัจจุบันคือใคร อยู่พรรคไหน”

“ทำไมต้องถามแบบนี้เล่า!”

“ฉันก็จะเช็คสมองเธอนะสิ ไม่ได้บ้าก็ตอบมาเถอะน่า” สองมือหนากำรานแตะลงบนพวงแกม่นุ่มทั้งสองข้างของหญิงสาวบนโซฟาเบต แล้วบังคับให้สบตากับเขา “ตอบมาสิว่าเมื่อกี่ฉันยกนิ้วอะไรขึ้นมาบ้าง แล้วประธานาธิบดีคนแรกกับคนปัจจุบันชื่ออะไร”

“หลุยส์ วิตตอง ที่สิบสามละมั้ง!” เพราะโมโหมากไปหน่อย จึงได้ตอบประซัดไปเสียเลย ในเมื่อเขาคิดว่าเธอบ้า เธอก็จะบ้าให้ดู เอาให้สมจริงไปเลย!

“บ้าจริงๆ ด้วยเฮะ” เขาพึมพำอยู่คนเดียวแล้วลุกขึ้นเดินไปแต่งตัว ไม่นานนักก็กลับมานในสภาพกางเกงยีนตัวเดียว ส่วนท่อนบนนั้นเปลือยเปล่า ไชว์รอยสักเหนือท้องน้อยค่อนข้างมาทางซ้ายที่เขียนเป็นภาษา

จีนที่แปลว่า ‘อย่ามาแตะตัวฉัน’

อังควิยามองแล้วก็แอบเบ้าปาก ‘ใครอยากจะแตะต้องตัวแกกันหา
ไอ้คนปากเสีย!’

ในเมื่อเขาคิดว่าเธอบ้า สติไม่ดีหรืออะไรก็แล้วแต่ เธอก็จะสวม
บทบาทไปเลย สะใจดีเหมือนกัน เธอเริ่มอยากรู้เสียแล้วว่าเธอจะรับมือ
‘คนบ้า’ อย่างไม่รู้ คิดแล้วก็ได้แต่ซอมนยิ้ม สาวเจ้าปรับสีหน้าเสียใหม่ ทำ
ตาโตๆ โสๆ แล้วมองเขาด้วยแววตาใสซื่อเหลือประมาณ เธอไม่เชื่อหรือ
ว่าผู้ชายคนนี้จะไม่แพ้มารยาหญิง!

“ตกลงว่าฉันขออยู่ที่นี้จนกว่าจะติดต่อเพื่อนได้ คุณจะทำอะไรไหม”

หนุ่มเจ้าของบ้านมองสาวตรงหน้าด้วยแววตาเคลือบแคลง นึก
สงสัยว่าเธอจะมาไม่ไหนกันแน่ แล้วพยักหน้าตอบไปก่อน “ก็ได้ อยู่ที่นี้
ได้จนกว่าจะติดต่อเพื่อนเธอได้แล้วกัน”

คำพูดของเขาทำให้หญิงสาวยิ้มอย่างมีความหวัง แต่คำพูดต่อไปนี้
นี่สิทำเอาใบหน้าสาวเห่อร้อนขึ้นมาทันที

“แต่เธอต้องอยู่ในที่ของเธอ อย่ามาวุ่นวายเวลาฉันพาผู้หญิงเข้า
บ้านมาด้วย เพราะบางทีก็รอบบ้านนี่แหละ ได้ยินเสียงอะไรก็แก้งทำเป็น
ไม่ได้ยินไปแล้วกัน” เขาพูดทั้งทำแววตาที่นัยยะอย่างเห็นได้ชัดจน
อังควิยาเบ้หน้า ไม่คิดมาก่อนว่าจะมีใครหน้าด้านหน้าทันท่าเขาอีกแล้ว
ไม่เคยเจอที่ไหนก็ได้เจอที่นี่แหละ จึงต้องรีบเปลี่ยนประเด็น โพล่ถามไป
เรื่องอื่นแทน

“คุณเป็นทหารหรือ”

เจสันปรายตามองรูปตัวเองที่สวมเครื่องแบบ แล้วจึงหันกลับมา
ตอบ “ใช่”

“จะอยู่ที่นี้นานไหม ต้องไปประจำการที่ไหนหรือเปล่า”

“แล้วมันใช่เรื่องของเธอไหม” เขาย้อนหน้าตาย “ถ้าว่างขนาดนั้น
เอาเวลาไปคิดหาทางให้ได้สติกลับมา แล้วรีบออกไปจากบ้านฉันสักที

เถอะ” เขาละเบื้อเรื่องยุ่งยากที่จะตามมาที่สุด ดังนั้นก็ขอให้ความช่วยเหลือที่ทำได้แล้วกัน คิดได้ดังนั้นเขาก็หมุนตัวแล้วเดินออกไป ทว่า...

“แล้วคุณชื่ออะไร”

“ฉันชื่อเจสัน...เจสัน ฟอสเตอร์”

“แล้วจะไปไหน”

“ไปนอนนะสิ หิวก็หาอะไรกินไปแล้วกัน” เขาบอกแล้วเดินหายขึ้นไปบนชั้นสองทันที และไม่ได้สนใจเธออีกเลย

อังกศวิภาอ้าปากค้าง อ้าแล้วหุบ หุบแล้วอ้าเหมือนปลาขาดน้ำอยู่อย่างนั้น ตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยเจอใครเหมือนเขามาก่อนเลยจริงๆ ผู้ชายอะไรจนประสาท ปากร้าย ใจดำทมิฬหินชาติได้ขนาดนี้ ไม่เข้าใจเลยว่าเขามีชีวิตอยู่จนโตปานนี้ได้อย่างไร ปากแบบนี้ไม่น่าอยู่ถึงอายุยี่สิบด้วยซ้ำ

คิดแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าปลงๆ หญิงสาวลุกขึ้นยืนแล้วก้มมองตัวเอง เสื้อผ้าขาดและปะทะไปทั้งตัวอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนกับเธอเลย แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อเธอกำลังหนีตายอยู่ แค่อะตั่วรอดไปก่อนก็พอ เรื่องอื่นค่อยว่ากันใหม่

ตอนนี้อังกศวิภาเริ่มมองเห็นทางรอดแล้ว ที่นี่คือบ้านทหารเรือคนหนึ่งที่คุณคิดว่าน่าจะปลอดภัยที่สุด ถ้าอยู่ที่นี้สักพัก ไม่นานเธออาจจะติดต่อขอความช่วยเหลือจากเพื่อนได้ เพราะสามีโรซาลินเป็นเจ้าของบริษัทรักษาความปลอดภัย และเป็นหน่วยอารักขารัฐมนตรีคนหนึ่งด้วย ถ้าได้คุย ได้ให้เหตุผลเขา เขาก็น่าจะช่วยเหลือเธอไม่ใช่หรือ

แต่ผู้ชายที่ชื่อเจสันคิดว่าเธอเป็นแค่ผู้หญิงสติไม่คืนคนหนึ่งนี่สิเรื่องใหญ่ เพราะถ้าเขายังคิดอยู่อย่างนั้น ให้ตายอย่างไรก็ไม่วันคุยกันรู้เรื่องแน่นอน

นักแปลสาวสรวลถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม เธอคิดอะไรอยู่นานก็เริ่มล้า อยากล้าหน้าล้าตาเหลือเกิน หญิงสาวเดินหาห้องน้ำอยู่ไม่นาน

ก็เจอ ทว่าเมื่อส่องกระจก เธอกลับต้องผวาเฮือก เข้าใจแล้วว่าทำไมนาย เจสันอะไรนั่นถึงคิดว่าเธอเป็นคนบ้า เพราะภาพสะท้อนในกระจกคือ ผู้หญิงผมกระเซิงคนหนึ่ง มาสคาร่าไหลย้อยมาจากดวงตาคู่กลมโต ใบหน้าเลอะคราบลิปสติกสีแดงแจ้!

“เหมือนคนบ้าจริงๆ ด้วย!” อังควิภาร้องอย่างเสียขวัญ แม้แต่เธอยังกลัวตัวเองเลย แล้วทำไมเขาจะไม่สงสัยว่าเธอบ้ากันเล่า

“แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่จะคุยกันรู้เรื่องเนี่ย!” ไม่ดีแน่ ถ้าเขายังไม่ยอมเลิกคิดว่าเธอบ้า เขาจะไม่มีวันเชื่อว่าเธอกำลังหนีตายอยู่!

แต่คนบ้าทำอะไรก็ไม่ผิดไม่ใช่หรือ...นั่นทำให้หญิงสาวหาข้ออ้างขออาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่นี้ได้ ให้เขาคิดว่าเธอบ้าก็ดี เพราะอย่างน้อยเขาจะได้ไม่กล้าแตะต้องเธอ และเธอก็จะอาศัยความเหมือนคนบ้าของตัวเอง หลบพวกที่ตามล่าเธอด้วย

สาวร่างเพรียวบางวาดแผนการไว้สวยหรู ยอมสละมาदनางหงส์ชั่วคราว แล้วล้างหน้าเสียใหม่ ผมก็หวีลวกๆ แล้วทาลิปสติกสีแดงสดเหมือนเคย จริงดังคาด เพราะแค่เดินออกไปเจอเจสันยืนกอดดอกมวงเธออยู่ที่หน้าประตู พอเขาเห็นเธอเท่านั้นก็สะดุ้งทันที

“ไม่นอนแล้วหรอ” อังควิภาทำหน้าที่ซื้อตาใส่กลางจึกยิ้มหวาน ขณะที่อีกฝ่ายได้แต่มองเธออย่างพรั่นพรึง แล้วพยักหน้า

“หิว นอนไม่หลับ เธอทำอาหารได้ไหม”

“ไม่” ที่จริงเธอทำเป็น แต่ถ้าทำให้เขา...เขาก็รู้นะสิว่าเธอไม่ได้บ้า อังควิภาคิดแล้วก็ยิ้มซุกซน แน่ใจว่ามันทำให้คนมองเริ่มระแวงว่าสาวตรงหน้าจะสติหลุดขึ้นมาเมื่อไร

“อยากกินอะไรล่ะ”

“คุณทำเป็นหรือ”

“ไม่เป็น” เขาตอบหน้าตาย

“อ้าว!”

“แต่มันก็กินกันตายได้นั้นแหละ”

เจสันเดินนำเข้าไปในครัวทันที แล้วก็เหมือนเดิม นั่นคือเขาไม่มองหน้าเธอเลย ทำราวกับเธอไร้ตัวตนก็ไม่ปาน

อังควิวาหน้าเหลือง นี่เขาเป็นผู้ชายประเภทไหนกันแน่ กวนประสาทจริงๆ ดูลอยไปลอยมาไร้สาระ ไม่ได้เรื่องอะไรเลย ถ้าตัดความกวนประสาทออกไปแล้วละก็...เขาคงเป็นผู้เป็นคนมากกว่านี้ สาวตัวเล็ก ถอนหายใจอย่างหนักอก แล้วเดินตามเขาเข้าไปแต่โดยดี

ห้องครัวของเจสันนั้นกว้างใหญ่พอสมควรสมกับที่เป็นบ้านคนรวย ทั้งยังตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ชั้นดีทุกอย่าง มีโต๊ะอาหารตั้งอยู่กลางห้อง ข้าวของเครื่องใช้ล้วนวางเป็นระเบียบเกินกว่าที่ผู้ชายแท้ๆ จะทำกัน

“ไม่ต้องทำหน้าแบบนี้คริสตัล เวลาผู้หญิงมานอนกับฉัน เธอจะเข้าครัวทำมือเช้าและเก็บของให้เป็นระเบียบเสมอ” จู่ๆ เขาก็พูดขึ้นมาหน้าตาเฉย จนคนที่กำลังดื่มน้ำอยู่ลึกลับพรวด แล้วมองชายหนุ่มอย่างเหลือเชื่อ

นี่เขาหน้าไม่อายเกินไปแล้วนะ เรื่องแบบนี้มันสมควรพูดออกมาหรืออย่างไร!

“ลืมไปว่าเธอไม่ค่อยเต็มใจ เธอเป็นว่าเดี๋ยวคืนนี้จะสาธิตให้ดู”

อังควิวาถอยหลังกรูด ยกมือขึ้นมากุมคอเสื้อตัวเองไว้อย่างระแวดระวัง พลังมองผู้ชายตรงหน้าด้วยสายตาทวาดหวั่น นี้อย่าบอกนะว่าคนบ้าก็ไม่เว้น!

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นน่า ฉันไม่แตะเธอหรอก อย่างเธอจะไม่ใช้สเปกฉันเลยคริสตัล ต่อให้ไม่บ้าฉันก็ไม่เอา”

‘ไอ้คนบ้า ไอ้ลามก ไอ้โรคจิต!’ อังควิวาปรารถนาจะตะโกนใส่หน้าเขาเหลือเกิน คนอะไรปากเสีย ปากคมจนผู้หญิงยังอาย ปากแบบนี้มัน...

“ฉันไม่ชอบผู้หญิงนมแบน”

สองแขนเล็กยกขึ้นกอดอกทันที พลังมองหน้านิ่งๆ และแววตา

เจ้าเล่ห์เพทุบายอย่างหวาดๆ สงสัยเธอจะหนีเสือปะจระเข้เข้าแล้ว!

“ฉันทิว”

“ก็กินสิ รออะไรล่ะ” เขาน้ำลายปากไปทางตู้เย็น

“ไหนคุณบอกจะทำอาหาร แล้วไหนล่ะ”

“นี่ไง” เขายื่นคอร์นเฟล็กและนมสดมาให้ “ฉันทิวยังไม่ได้พูดเลย
สักคำว่าจะทำอาหาร”

คราวนี้อัจฉริยภาพเองก็จนคำพูด ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาเปรียบกับ
ผู้ชายอย่างเขาได้แล้ว หญิงสาวจำต้องนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเขา
แล้วจួយทั้งกล่องคอร์นเฟล็กและนมสดมา

“มานั่งนี่สิ” เจสันน้ำลายปากไปทางที่นั่งข้างกาย แต่อัจฉริภาพยังไม่
ยอมขยับ จนเขาต้องเอ่ยซ้ำรอบสองด้วยน้ำเสียงติดรำคาญ “มาเถอะน่า
ไม่ทำอะไรเธอหรอก บอกแล้วว่าไม่ชอบผู้หญิงนมแบน”

ไม่เคยมีใครกล้าดูถูกหน้าอกที่ยัดฟองน้ำมาสวมก่อนมาก่อน เธอ
หน้าแดงด้วยความโกรธ อ้าปากจะเถียงเขาอยู่แล้ว ทว่าสมองอันชาญ
ฉลาดก็หยุดยั้งไว้ได้ทัน ในฐานะผู้อาศัย เธอจะไปต่อล้อต่อเถียงอะไรเขา
ได้ หญิงสาวได้แต่ขบฟันแน่นไม่ให้แผดเสียงด่าเขา ปกติคนอย่างอัจฉริภาพ
ยอมใครเสียที่ไหน แต่นี่เพราะเธอไม่มีทางเลือกต่างหาก จึงต้องยอมตก
เป็นเบี้ยล่างเขาขนาดนี้

“ฉันทิวไม่ได้จะทำอะไรเธอหรอกน่า ฉันทิวก็แค่จะดูแลเธอก็เท่านั้น กลัว
จะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้”

“...”

“วันนี้ฉันพาเพื่อนมานะ”

พรวด! อัจฉริภาพสาลักออกมาเป็นคำรบสอง นี่เขาจะพาเพื่อนผู้หญิง
มาทำอะไรกันอยู่นั่นหรือ

“เพื่อนฉันมีคนรู้จักเป็นพยาบาล มาดูแลเธอสักหน่อยคงจะดี” เขา
กล่าวต่อเรื่อยๆ ไม่สนใจแก้มแดงๆ ของหญิงสาวเลยแม้แต่น้อย

“ฉันไม่เอา ไม่ให้เพื่อนคุณดู!”

“ต้องดู เพราะถ้าบ้าจริงฉันจะได้เอาไปส่งโรงพยาบาล!”

“ไม่ไปโรงพยาบาล!” อังคิวาร้องลั่น เธอไม่ได้บ้าจริงๆ เสียหน่อย ถ้าไปโรงพยาบาลบ้า เธอได้บ้าจริงๆ แน่!

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปสถานีตำรวจ”

“ฉันไม่ไปสถานีตำรวจ!” เธอประสมมาด้วยตัวเองแล้ว ตำรวจพวกนั้นจะไวใจได้แค่ไหนกันเชียว เพราะขนาดมีผู้หญิงตายแทนเธออยู่ในเซ็นทรัลปาร์กยังไม่เห็นได้ยินข่าว เธอไม่ไวใจใครแล้วนอกจากสัญชาติญาณตัวเอง

“ไม่ได้ เธอต้องไป ไม่อย่างนั้นฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าเธอไม่ใช่คนร้าย หรืออาชญากรที่หนีตำรวจมา”

“โฮ!” สาวเจ้าร้องให้โฮออกมาทันที น้ำตาไหลทะเล่กรวกับเขื่อนแตก คราวนี้เธอไม่ได้แกล้งเลยแม้แต่น้อย แต่เธอกลับจริงๆ ถ้าแจ้งความไปแล้วมีคนในสำนักงานตำรวจเป็นพรรคพวกของคนติดตามล่าเธอเล่าอย่างไรก็ตายอยู่ดี

เจ้าของดวงตาคู่สีน้ำตาลทองมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างครุ่นคิด พอเห็นสาวเจ้าร้องให้เป็นเผ่าเต่าทั้งที่เมื่อครู่ยังหัวเราะก็จำต้องพยักหน้าในที่สุด

“ก็ได้ ถ้าเธอมั่นใจว่าจะติดต่อกับเพื่อนได้ ฉันให้เวลาแค่สามวัน แต่ระหว่างนี้ต้องให้พยาบาลของเพื่อนฉันตรวจอาการเธอก่อน ทำแผลให้เธอด้วย”

“ก็ได้” คนแกล้งบ้าคลายสะอื้น พอจะหายใจทั่วท้องได้บ้างที่เขายอมเชื่อว่าเธอไม่เต็มบาทจริงๆ

“แล้วเธอบอกฉันได้ไหมคริสตัลว่าเอาเงินมาจากไหน”

“ของฉัน”

“เธอพูดจริงหรือ”

“ฉันรู้ว่าคุณคิดว่าฉันบ้า” ปากก็พูดไป แต่อังคิภายังไม่ลืมทำตาใส่อีโก้เขา ก่อนจะบีบน้ำตาจนมันไหลออกมา นี่แหละงานถนัดของเธอดีเดียว

“ก็...”

“ฉันบ้าแต่ฉันไม่โกหกนะ” เธอทำตาเป็นประกายใส่อีโก้ไม่พอ ยังยิ้มหวานยิ้มหยดย้อยจนเจสันสะดุ้ง

ชายหนุ่มผลัดออกห่างหญิงสาวทันที คนอะไรเดียวกับหัวเราะ เดียวก็ร้องไห้อยู่ได้ทั้งวัน

“เชื่อก็ได้ รีบกินให้อิ่มแล้วไปอาบน้ำเถอะ เดียวเพื่อนฉันก็มา”

“เพื่อนคุณใจร้ายไหม”

“ทำไมถามแบบนี้”

“ก็คุณยังปากเสียขนาดนี้” ก็เธอบ้าไม่ใช่หรือ คนบ้าทำอะไรก็ไม่ผิด...อังคิภาคิดแล้วลอบยิ้มอย่างแนบเนียน สะใจเหลือเกินที่เห็นใบหน้าถอดสีของเจสัน

“ทีหลังอย่าพูดแบบนี้อีกนะ”

“ฉันพูดผิดหรือ”

“ใช่” คนหน้าด่านยอมรับหน้าตาเฉย “อย่างฉันเขาไม่ได้เรียกปากเสีย เขาเรียกเจ้ากรรมต่างหาก”

“เหรอ” นักแปลสาวสวยแสร้งยิ้มหวาน แต่พอเขาผลอเธอก็ลอบเบ้าปากด้วยความหมั่นไส้ ผู้ชายอะไรยกหางตัวเองก็ได้

“เพื่อนฉันเป็นคนดี เดียวเธอก็เจอ เขาจะมาพร้อมพยาบาลสาวสวยชื่อไอรา”

“คุณชอบละสิ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้” เขาพยักหน้า แล้วเทคออร์นเฟล็กอีกจนเต็มชาม “เธอสวยมากเลยนะ ใจดีด้วย”

“หน้าอกใหญ่ด้วยใช่ไหม”

“ใช่”

“ผู้ชายไม่มีสมองเท่านั้นแหละที่จะชอบผู้หญิงที่หน้าอกอย่างเดียว นะ” เธอย้อนเข้าให้ หัวงจะเล่นงานเขาให้หน้าหงายบ้าง แล้วก็ได้ผล เสียด้วย เพราะนายคนป่าเถื่อนโมโหจนหน้าดำหน้าแดง อังควิภาจึง ยิ้มหวานใส่เสียเลย “ก็ครูฉันสอนมาแบบนี้”

พอถูกย้อนชายหนุ่มก็ได้แต่หนีตามองผู้หญิงตรงหน้า เธอเหมือน จะสติไม่เต็มก็จริง แต่กลับขยักขยอนได้อย่างน่าโมโห แต่พอเขาจะโกรธจริง แม่เจ้าประคุณก็ยิ้มเยื่อน และทำลอยหน้าลอยตาจนเหมือนคนสติไม่ดี อีกครั้ง จนชายหนุ่มได้แต่สบถอยู่ในใจที่ทำอะไรเธอไม่ได้เสียที รอให้เธอ มาถึง แล้วตรวจให้แน่ก่อนเถอะว่าผู้หญิงตรงหน้าบ้างจริงหรือไม่ แล้วถ้า ไม่ละก็...เขาจะเล่นงานให้น่าดูเชียว

“อืมแล้ว...คุณมีเสื้อผ้าให้ฉันสวมบ้างไหม”

“ไม่”

“อ้าว!” สาวแกล้งบ้าร้องเสียงหลง พลังมองเขาด้วยสายตา เหลือเชื่อ “แล้วจะให้ฉันใส่อะไร”

“คนป่าเขาไม่ใส่อะไรกันหรอก” เขายิ้มละไมราวกับกำลังปลอบ เด็กเล็กๆ แต่อังควิภาารู้ดีว่ามีนรอยยิ้มหมาป่าซัดๆ!

“ฉันบ้าแต่ฉันไม่โงะนะ” สาวเจ้าค้อนขวับ แล้วเดินย่ำโครมขึ้นบ้าน ไปทันที ถ้าไม่มีเสื้อผ้าผู้หญิงเลยจริงๆ เธอใส่เสื้อของเขาก็ได้ แต่เธอไม่ บ้าจื๊พอที่จะแก้ผ้าอยู่กับเขาเด็ดขาด ขึ้นทำอย่างนั้นก็เข้าทางจอมเห็นแก่

อังควิภาต้องพยายามปลอบใจตัวเองว่าอย่างดีเขาก็แค่หยอกไป ตามเรื่อง เพราะเขาก็ประกาศแล้วว่าไม่ชอบผู้หญิงหน้าอกเล็ก หญิงสาว ก้มลงมองหน้าอกตัวเองแล้วถอนหายใจอย่างโล่งอกทันที พลังคิดในใจ ว่าเธอไม่เคยรักกอกแบนๆ ของตัวเองเท่าต่อนี้มาก่อนเลยจริงๆ เพราะถ้า ใหญ่กว่านี้อีกสักหน่อย รับรอง เสรีจหมาป่าล่าเนื้ออย่างเจสันแน่นอน

3

ผู้ชายปากเสีย

อังคิภาเดินเข้าออกห้องนอนเจสันราวเป็นห้องตัวเอง ก็พบว่าในบ้านเขามีเสื้อผ้าผู้หญิงอยู่จริงอย่างที่คาดคิดไว้ แต่เธอไม่คิดจะสวมใส่มันแน่ รสนิยมเขาน่าช่างวิปริตดีแท้ถึงได้สรรหาชุดนอนโปร่งใสที่ใส่ก็เหมือนไม่ใส่อะไรเลยมาเตรียมไว้เสียเยอะเยอะ เป็นต่ายร้ายดีอย่างไร เธอก็ไม่ยอมใส่มันแน่ๆ หญิงสาวแบ่ปากอย่างนี้กรังเกียจ คิดไปคิดมาเธอว่าควรรหาทางไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดดีกว่า แก่ลังบ่าก็ไซ้จะปลอดภัย เกิดไอ้คนปากเสียเห็นจนหน้ามืดแล้วเธอจะไม่แยءหรือ

คิดได้ดังนั้น หญิงสาวจึงตัดสินใจอาบน้ำอาบทำเสียใหม่แต่ยังสวมเสื้อผ้าชุดเดิม ทันทึที่ก้าวทำออกมาก็ต้องชะงัก เมื่อเห็นหญิงสาวร่างเล็กหน้าตาน่ารักคนหนึ่ง เธอมีผมสีน้ำตาลและดวงตาสีดำขลับอ่อนหวานชวนมอง และกำลังส่งยิ้มให้เธอดีกด้วย

“คริสตัลไซ้ใหม่คะ” ไม่ใช่แค่น้ำตาเท่านั้น แต่น้ำเสียงของผู้มาใหม่ก็อ่อนหวานเสียจนผู้หญิงด้วยกันยังเคลิบเคลิ้มไปด้วย

“...”

“ฉันใอรากะ” พอเห็นว่อังคิภาไม่ตอบ ผู้มาใหม่ก็พูดเสียเอง “ใอรา ภาษาสันสกฤตแปลว่าเจ้าแห่งลมคะ ฉันเป็นพยาบาล ลูกจ้างเพื่อนของคุณฟอสเตอร์อีกที”

“อ้อ...”

“คุณฟอสเตอร์ให้มาช่วยดูแลค่ะ แล้วก็เอาเสื้อผ้ามาให้เปลี่ยนด้วย”

อังคิภา รับถุงเสื้อผ้ามาจากไอราอย่างงงๆ แล้วเริ่มรี้อค้นดู ดีหน่อยที่ไม่ใช่ชุดอบาทวชีทฐเหมือนเมื่อครั้ง แต่เป็นเสื้อยืดกับกระโปรงน่ารักๆ ทว่ามันขาดไปบางชิ้น...

“มันขาดไปบางอย่างค่ะ อ้าว...หายไปในไหนแล้ว” สาวแกล้งบ้ำหน้าเหลือง อยู่ดีๆ พยาบาลสาวสวยก็หายไปในไหนไม่รู้ อยู่แต่เจ้าของบ้านปากเสียหน้ามึนที่เดินเข้ามาอย่างถือวิสาสะ

“เสื้อผ้าน่าจะพอตินะ ฉันบอกให้ไอราซื้อตามขนาดตัวเธอนั่นแหละ” น้ำเสียงของเขาฟังดูคล้ายเกียจคร้าน ทว่าแววตากลับพราวระยับเสียจนน่าหวั่น เท่านั้นไม่พอ ยังสาวเท้าเข้ามาใกล้เธอก็ “ใส่ได้ไหม”

อังคิภา พักหน้า พยายามรักษาอาการ ‘แกล้งบ้ำ’ ของเธอด้วยการส่งสายตาบ้องแบ้ว แววตาใสๆ ไปให้เขา แล้วก็มลมงมองหาของอีกชิ้นที่ควรจะมีอยู่ในถุงเสื้อผ้าด้วย

“หาอะไร” นายทหารเรือหนุ่มถามเสียงเรียบ

“เสื้อชั้นในนะสิ” พวงแก้มหนุ่มทั้งสองข้างขึ้นสีแดงก่ำ ขณะที่เจ้าตัวก้มหน้าจูด ไม่ยอมสบตาคมปลาบของเขา

“ฉันไม่ได้ให้ไอราซื้อมาด้วย”

“ทำไมล่ะ”

“ใส่หรือไม่ใส่ก็มีค่าเท่ากันละมั้ง” พุดพลาวงแหล่มองบริเวณหน้าอกที่ราบเรียบของหญิงสาว “เกิดมาเป็นผู้หญิงทำไมให้เสียชาติเกิดเนี่ย ดูสิจะข้างหน้าหรือข้างหลังก็เท่ากัน จะหนุนๆ ขึ้นมาสักหน่อยก็ไม่ได้”

จะทนไม่ไหวแล้ว!

นี่มันเกินไปไหม ปากเขาทำด้วยอะไรทำไมถึงพูดสิ่งดีๆ ออกมาไม่ได้เลย แต่ละคำถ้าไม่ลามกก็วิพากษ์วิจารณ์หน้าอกเธออยู่นั่นแหละ

สมองหมกมุ่นเรื่องใต้สะดือได้ตลอดเวลาจริงๆ

“มีเยอะไม่ได้หมายความว่าเจตนาคนไม่มีเสียหน่อย”

“มันก็ใช่ แต่ไม่มีเลยนี้เวลาพัดกันมันจะเหมือนนิ้วเนี่ยกับผู้ชายมากกว่า”

“ลามก!”

“ก็พูดเรื่องจริงนี่” เขาตอบหน้าตาย “ฉันไม่ชอบผู้หญิงนมแบน”

พอกันที! ขึ้นอยู่บ้านนี้ต่อไปเธอได้เป็นบ้าจริงๆ แน่ ช่างหัวเรื่องอันตรายที่อยู่ข้างนอกเถอะ อย่างมากก็แค่ตาย ตายแล้วก็แล้วกัน แต่ถ้าต้องให้อยู่กับผู้ชายปากคมยิ่งกว่ากรรไกรคนนี้ สักวันเธอจะบ้าจริงๆ แน่نون

“แล้วนี่ทำไมไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า”

“คุณออกไปก่อนสิ”

“ออกไปได้อย่างไร แล้วถ้าเกิดเธอเป็นลมไปล่ะ”

“มันไม่ใช่เรื่องของคุณเลยนะ ในเมื่อตอนนี้มีพยาบาลไม่ใช่หรือ”

“ไอราเขาเป็นแขก” เขาเถียงหน้าตาเฉย แวดตากรุ้มกริ่ม

“เฮ้ะ!” ไม่รู้ทำไมอังควิกมาถึงได้รู้สึกว้าวใจเขาดูเจ้าเล่ห์อย่างประหลาด เขาแสร้งทำตัวเป็นนักบุญคอยช่วยเหลือ แต่ความจริงแล้วจ้องจะเอาเปรียบกันชัดๆ ความคิดนั้นทำให้หญิงสาวกล้าที่จะเถียงกลับบ้าง “ฉันก็เป็นแขกนะ”

“เธอเป็นคนบ้านเดียวกับฉันแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นฉันออกไปก็ได้ คิดว่าอยากอยู่ที่นี้หรือไงล่ะ!” อังควิกแหง ตอวันนี้เธอเริ่มไม่ไว้ใจแวดตาที่แฝงไปด้วยความเจ้าเล่ห์ของเขาเสียแล้ว

“อย่าเพิ่งพูดเลย รีบอาบน้ำลงไปข้างล่างดีกว่า ให้ไอราดูอาการเธอก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

“แต่ว่า...”

“อย่าดูโอน่า คนบ้านนะเขาไม่ตื้อกันหรอก” เจสันยิ้มเจ้าเล่ห์ เขา

วางมือหน้าร้านลงบนเรือนผมนุ่มลื่นของอังควิภาแล้วก็เดินออกไป

พอมดทางคัดค้านเขาแล้ว สุดท้ายนักแปลสาวคนเก่งก็จำต้องเดินคอคดเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าตามที่เขายก โดยใส่เสื้อชั้นในตัวเดิมในเมื่อเขาอยากแก้งด้วยการไม่ยอมเอามาให้ เธอก็ไม่จ้อ เพราะตอนนี้เธอเหนื่อยล้ากับการเป็นฝ่ายตั้งรับผีปากคมๆ ของเขาเสียแล้ว

ในห้องนั่งเล่นปรากฏผู้มาใหม่อีกคนที่มีร่างสูงพอกับเจสัน แต่ไม่หนาเท่า เขาเป็นชายผู้มีดวงตาสีน้ำตาล ผมสีน้ำตาลทองแดงตัดทรงสกีนเฮด แต่พอบวกกับใบหน้าตาคมคายและแววตาเจ้าชู้นิดหน่อย ก็ยิ่งเสริมเสน่ห์ของเขาขึ้นไปอีก

“นี่โลแกน เพื่อนฉันเอง”

“สวัสดิ์” อังควิภายังทำท่าเลื่อนลอยได้เหมือนจริงทุกอย่าง เธอแสสร้งพุดยานคางอีกนิด ตบท้ายด้วยการฉีกยิ้มจนเห็นฟันแทบครบทุกซี่ ท่าทางนั้นทำเอาสองหนุ่มผละออกห่างทันที

“เดี๋ยวให้ไอราดูอาการหน่อยก็ได้ ตามสบายเลยเจ ฉันทไปหาเหล่ากินก่อน” ผู้ชายที่ชื่อโลแกนเดินไปที่บาร์เหล้าราวกับที่นี้เป็นบ้านตัวเอง ไม่แยแสเสียงโหวกเหวกของเจสันเลยแม้แต่น้อย

“ไอโลแกน เหล้าที่บ้านหมดก็เพราะนายนะโว้ย”

“อย่าเรื่องมากเลยวะ เดี่ยวเอามาคืน”

“เห็นพูดอย่างนี้มาเป็นสิบปี ไม่ได้กินของนายสักหยด”

“ไปกินที่บาร์สิวะ!” สองหนุ่มยังเถียงกันไปตลอดทางแล้วผลุบหายเข้าไปในครัว ทิ้งให้อังควิภาอยู่กับไอราตามลำพัง

“พวกนี้เขาอย่างนี้แหละค่ะ ชอบโวยวายใส่กันตลอดเวลา” พยาบาลสาวลูกครึ่งอินเดียนัมปลอบ เพราะกลัวว่าสวัสดิ์ไม่ดีตรงหน้าจะเสียขวัญ เพราะกิริยาห่ามๆ ของสองหนุ่ม

“เขาทำมาหากินอะไรหรือ”

“โลแกนนะหรือคะ” พยาบาลโอร่าเริ่มตรวจดูแผลที่เหนือคิ้วและตามเนื้อตัวของคนเจ็บ จากนั้นจึงเริ่มทำแผลให้อย่างเบามือ “เป็นเจ้าของบาร์อยู่ในดาวนทาวน์คะ เขาสองคนเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก”

“อ้อ!”

“ฉันเป็นพยาบาลส่วนตัวของย่าเขา ก็เลยถูกลากให้มาดูแลคุณด้วยนะคะคริสตัล”

“ฉันไม่เป็นไร” จากที่จจะแก้งทำเป็นคนบ้าความจำเสื่อมเพื่อจะได้อยู่ที่นี่ต่อ ตอนนี้อังควิภาเปลี่ยนใจแล้ว เธอว่าไปตายเอาดาบหน้าดีกว่า คิดได้ตั้งนั้นแล้ว สวสยจึงค่อยๆ ยิ้มหวาน เลิกทำตาใสแล้วขีดหน้าอย่างมั่นใจ กลับมาเป็นนักแปลสวสยคนเก่งของยูเอ็นอีกครั้ง ทั้งยังกล่าวท้าทายโอร่าที่เดียวเจ็ดภาษารวดเลยด้วย

“เอ่อ...” แทนที่จะเชื่อว่าอังควิภาไม่ได้บ้า พยาบาลสาวกลับมีสีหน้าหนักใจไม่น้อยเพราะท่าที่ที่เปลี่ยนไปราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือและภาษาแปลกๆ เพี้ยนๆ ของคนแก้งบ้า

“ฉันบอกแล้วคะโอร่า ฉันสบายดี ไม่ได้บ้าด้วย” เธอหาได้รู้สึกนึกต่อว่าอาการของเธอนะ มันยิ่งกว่าบ้าเสียอีก!

“ฉันเข้าใจคะ แต่ว่าอย่าเพิ่งไปไหนเลยนะคะ อยู่ที่นี้ไปก่อนอย่างน้อยก็จนกว่าจะดีขึ้น”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ นะคะ”

“นอนก่อนดีกว่าคะคริสตัล แล้วเดี๋ยวฉันจะบอกเจสันให้พาคุณไปโรงพยาบาล”

“แต่...” อังควิภาอยากร้องไห้เหลือเกิน เธอแค่แก้งบ้า แต่ไม่ได้บ้าจริงๆ เสียหน่อย ทำไม่ถึง...

“ฉันเป็นพยาบาลประจำโรงพยาบาลจิตเวชคะ”

คำตอบนั้นทำเอาหญิงสาวแข่งซาอ่อนซ้นมาทันที ดูเหมือนว่าเรื่องตปตาคคนจะกลายเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาจริงๆ เสียแล้ว

อาการตะลึงจนตาค้างของอังคิภาทำให้ไอร่ายิ่งมั่นใจถึงแปดในสิบส่วน ว่าผู้หญิงตรงหน้าของเธอมีอาการไม่ปกติจริงอย่างที่สันนิษฐาน แต่จะเกิดจากอะไรนั้นเธอยังฟันธงไม่ได้ อาจจะได้รับผลกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างรุนแรงเหมือนอย่างย่าของโลแกนก็ได้ หรืออาจเป็นเพราะอุบัติเหตุก็ได้ที่ทำให้สมองหญิงสาวกระทบกระเทือน

ด้วยจรรยาบรรณวิชาชีพพยาบาล และสิ่งที่คลุกคลีอยู่นานทำให้ไอร่าไม่อาจปล่อยเรื่องนี้ไปง่ายๆ ผิดกับสองหนุ่มที่เอาแต่มองหน้ากัน แล้วก็หัวเราะหน้าตาเฉย

“นี่ไม่ใช่เรื่องน่าขำนะคะโลแกน คุณฟอสเตอร์...”

“เรียกผมว่าเจสัน หรือจะเรียกเจอย่างโลแกนก็ได้ครับ”

“เรื่องของคริสตัล...”

“วางใจเถอะไอร่า เจสันจัดการได้น่า” เจ้านายหนุ่มหล่อโอบบ่าพยาบาลสาวสวยด้วยท่าที่ชนิดซิดเซื่อเกินจริง แต่สาวเจ้าก็ไม่ได้ปกป้องเพราะเอาแต่ห่วง ‘สาวสติไม่ดี’

“แต่ถ้าเธอเป็นอะไรร้ายแรงล่ะคะ”

“เชื่อผมเถอะไอร่า ผมทำงานข่าวกรองมานาน” นายทหารเรือหนุ่มยิ้ม พลางนึกไปถึงดวงตาใสซื่อแต่แฝงแววดื้อรั้นตลอดเวลา คนที่สติไม่ดีจริงจะมีอาการแบบนี้หรือ

เจสันจ้องมองไปที่ผู้ร่วมบ้านคนใหม่ แต่ก็ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ ไม่สนใจแววดูที่เติมไปด้วยความสงสัยของไอร่าเลยด้วย

พยาบาลสาวลูกครึ่งอินเดียมองพฤติกรรมแปลกๆ ของเจสันแล้วก็ได้แต่สงสัย ในเมื่อเขาทำเหมือนระแวงสาวสติไม่ดี ทำไม่ไม่พาไปโรงพยาบาลตั้งแต่แรก และทำไมไม่พาส่งตำรวจไปเสีย แต่ก็ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะถาม เจ้านายหนุ่มหล่อก็ขยับขึ้น

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วฉันกลับแล้วกัน คืนนี้นายจะมาที่บาร์ใหม่”

“เดี๋ยวเข้าไป” นายทหารเรือหนุ่มพยักหน้า

“แต่ที่ว่าอาการของคริสตัล...มิสเตอร์ฟอสเตอร์คะ เราต้องพาเธอไปหาหมออะคะ”

“สบายใจได้ครับไอรา เธอไม่เป็นอะไรแน่นอน”

“แต่ฉันว่า...”

“เรากลับบ้านกันเถอะน่าไอรา อย่าไปยุ่งเรื่องของมันเลย” โลกแกพยายามดึงมือพยาบาลสาวสวย แต่เธอก็ดึงจะพุดกับเจสันให้รู้เรื่อง

“ฉัน...”

“ถ้าไม่กลับก็ไม่ต้องมาทำงานกับฉันอีก!”

คราวนี้ได้ผลชะงัด ไอราแทบไม่กล้าอ้าปากเลยด้วยซ้ำ ได้แต่แอบบ่นปากด้วยความหมั่นไส้ แล้วก็ฉวยกระเป๋าเดินออกนอกบ้านไปทันที

“เฮ้อ...พยาบาลหรือว่าแม่กันแน่วะ” เจ้านายของไอราบ่นเบาๆ

“ก็นายทำตัวเอง” เจ้าของบ้านแย้ง มองเพื่อนรักที่ถอนหายใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยท่าที่สงสัย “มีอะไรกับไอราหรือเปล่า”

“ใครจะกล้า”

“ทำไม”

“อย่าตามติดไอราจะตาย อย่าว่าแต่ทำอะไรเลย แค่มองอย่าฉันก็ทำตาเขียวใสแล้ว”

“แสดงว่านายคิดไม่ซื่อกับลูกจ้าง”

“ก็ไม่เชิงนะ” โลกแกเกาหลีลายคาง มองตามแผ่นหลังบอบบางของพยาบาลสาวอย่างครุ่นคิด “ก็แค่สวยดี ลูกครึ่งอินเดีย สวยแปลกๆ ดีออก”

“ไหนว่าไม่คว่ำเด็กในสังกัด”

“นั่นฉันหมายถึงพวกผู้หญิงที่บาร์ไว้อยู่ แต่ไอราเธออยู่ที่บ้าน ไม่ใช่เด็กในสังกัดฉันเสียหน่อย เด็กย้ายฉันต่างหาก”

“ไอ้หมาป่าเจ้าเล่ห์”

“ทำเหมือนนายไม่ได้คิดอะไรกับคริสตัลอย่างนั้นแหละ!” โลกแกหัวเราะเสียงดังไปจนถึงหน้าบ้าน เขารู้จัก เจสัน ฟอสเตอร์ มาทั้งชีวิต

ถ้าไม่มีผลประโยชน์แล้วละก็ เพื่อนคนนี่ไม่มีทางเอามาเป็นภรรยาชีวิตหนุ่ม
โสดแน่ๆ ดีไม่ดีก็เก็บคริสตัลไว้ช่วยอุ้มเตียงเวลาหาผู้หญิงอกโตไม่ได้

เจสันไม่ตอบ การที่เขาเก็บหญิงสาวสติไม่ดีคนนั้นไว้ไม่ใช่เพราะ
สนใจผู้หญิงอกแพบอย่างยายนั่นแน่นอน เพื่อนอยากจะทำอะไรก็คิดไป
เขาไม่ได้มีเวลามากพอจะมาจรรไนสิ่งๆ ที่ตัวเองคิดให้เพื่อนฟัง ปล่อยให้
คิดไปอย่างนั้นก็ดีแล้ว

“ช่างเถอะ เจอกันที่บาร์คืนนี้”

“ไม่พาคริสตัลไปด้วยหรือ”

“ไม่ละ ทั้งไว้ที่นี้แหละ” พุดพลางยิ้มชั่วร้ายจนโลแกนยังนึกขยาด
จะว่าไปผู้หญิงที่อยู่ในบ้านเจสันก็น่าสงสารไม่น้อย จะถูกเสื่อเชม็อบแล้ว
ยังไม่รู้ตัว งานนี้คงต้องปล่อยไปตามเวรตามกรรม

หลังจากที่บรรดาแขกจากไปแล้ว เจ้าของดวงตากลมโตจึง
เงยหน้าขึ้นมองชายเจ้าของบ้านร่างใหญ่ที่เดินกลับเข้ามาด้วยสีหน้าเรียบ
เฉย แล้วก็อดยกขาขึ้นมานั่งกอดเข้าไม่ได้ แม้ว่าตอนนี้เธอจะสวมเสื้อผ้า
ครบทุกชิ้น แต่เมื่อเจอสายตากมๆ ของเขาก็ไม่ต่างจากเปลื้องผ้าอยู่ดี
อังควิวาได้แต่ถอนหายใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่รู้ต้องทำอะไรถึงจะออกจาก
บ้านนี้ไปได้

“คืนนี้ฉันจะไปที่บาร์ของโลแกน” เขาพูดเสียงเรียบ ขณะที่สาวเจ้า
ยิ้มว่าขึ้นมาทันที แต่ก็ถูกเขาขัดขึ้นเสียก่อน “อยู่บ้านคนเดียวได้ไหม”

“ฉันจะไปแล้ว”

“ไปไหน”

“ไป...” นั่นสิ เธอจะไปไหนดี ไปบ้านที่ติดตอขอซื้อไว้ดีหรือไม่ แต่
เธอขาดการติดต่อกับนายหน้า ป่านนี้มีถูกคนอื่นตัดหน้าไปแล้วหรือ เพราะ
ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เธอก็จะไม่ปลอดภัยอีกแล้ว

หรือว่าจะบอกความจริงกับเจสันดี อย่างน้อยเขาก็จะปกป้องเธอ

ได้...

เดี๋ยวนะ...ผู้ชายปากกรรไกรอย่าง เจสัน ฟอสเตอร์ นี่นะหรือ!

อังกฤภาส่ายหน้าอย่างลึมตัว ผู้ชายแบบนี้ปกป้องผู้หญิงที่ไหน
ไม่ได้แน่ มีแต่จะเอาเปรียบละไม่ว่า ความคิดนั้นทำให้สาวเจ้ารีบกุมคอเสื้อ
ตัวเองแน่น มองเขาอย่างหวาดระแวง

“ฉันไปด้วยได้ไหม”

“ทำไม...อยู่คนเดียวไม่ได้หรือ”

“ฉันกลัว”

“กลัวอะไร”

“ฉันถูกคนตามฆ่า” เธอยังให้คำตอบเดิม คราวนี้เจสันจ้องหน้าเธอ
ด้วยแววตาโหดร้าย บ่งบอกว่าไม่เชื่อเลยแม้แต่น้อย

“หนีผิวมาจริงๆ ละสิ ผู้หญิงนี้ชอบเล่นไม้สั้นนะ”

“นี่!”

“อยู่ที่นี่แหละ ปิดล็อกบ้านให้ดี เดี่ยวฉันกลับมาเอง”

“แล้วจะมีอะไรกินหรือ”

“ไอรากับโลแกนซื้อมาให้แล้ว”

“แต่ฉัน...”

“อย่าออกไปไหนละ อยู่แต่ที่นี่แล้วกัน”

อังกฤภายามอ่อนนอนเขาทางสายตา แต่จะมีประโยชน์อะไร
ในเมื่อผู้ชายคนนี้ก็ไม่ได้ตั้งใจจะช่วยเหลือเธออยู่แล้ว เพราะนอกจากจะ
ไม่สงสารแล้ว เขายังเดินออกไปหน้าตาเฉย

เธอขอสาปแช่งให้เขาหาเหยื่อไม่ได้ ขอให้ชีวิตนี้ไม่มีความสุข ขอ
ให้ไม่มีใครสนใจเขาเลยแม้แต่คนเดียว!

ชายหนุ่มเจ้าของบ้านคว้าแจ็กเก็ตหนังสีน้ำตาลแล้วออกไปจาก
บ้านทันที ทิ้งให้อังกฤภ่าได้แต่มองตามตาละห้อย ทว่าเมื่อคล้อยหลังเขา
ไปแล้ว เธอก็คิดอะไรขึ้นมาได้...เธอควรจะต้องติดต่อกับเพื่อนให้เร็วที่สุด

โรซาลีน กู๊ดเวลล์ คือเพื่อนสมัยเรียน ปัจจุบันเพื่อนเธอเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย แต่ก็พักงานชั่วคราวเพราะคลอดลูกน้อย และเป็นคนแรกที่ยังคงรักกันถึงเสมอ เธอจึงใช้โทรศัพท์ภายในบ้านของเจสันโทร. ไปหาเพื่อนสนิททันที

“โรส”

“พระเจ้า...แอง เธออยู่ที่ไหน”

“ฉันอยู่ที่...” เธอกำลังจะบอกออกไปอยู่แล้ว แต่ก็คิดขึ้นมาได้ว่า บางทีคนใกล้ชิดของเธออาจถูกดักฟังโทรศัพท์เหมือนอย่างคราวก่อน จึงไม่กล้าเสี่ยงที่จะบอกความจริง

“แอง...”

“ฉันบอกไม่ได้”

“ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน เพื่อนที่ทำงานก็ตามหาเธอให้วุ่นนะ”

“ฉันบอกไม่ได้จริงๆ เดี่ยวฉันจะส่งจดหมายลาออก”

“ลาออก!” คนปลายสายตกใจไม่น้อย หน้าที่การงานของอังคิวกำลังรุ่งเรืองถึงขีดสุด มีปัญหาหนักหนาอะไรถึงต้องลาออก

“ฉันไม่มีเวลาอธิบาย ฉันเสียใจที่ไปหาเธอกับลูกไม่ได้”

“ฉันไม่สนใจเรื่องนั้นหรอกนะ ฉันสนใจแต่ว่าเธอหายไปไหน ทำไมไม่บอกฉัน”

“เธอเห็นข่าวผู้หญิงที่ตายในเซ็นทรัลปาร์กใช่ไหม”

“เมื่อไหร่”

“ก็สักสองสามอาทิตย์ก่อนไง”

“นี่แอง เธอฟังฉันนะ” โรซาลีนมีน้ำเสียงเครียดอย่างเห็นได้ชัด “ไม่มีใครตายในเซ็นทรัลปาร์ก สองสามอาทิตย์ก่อนมีแค่ชาวเด็กตกน้ำเท่านั้น ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ แต่ฉันอยากให้คุณตั้งสติแล้วคิดดีๆ ทำงานในยูเอ็นไม่ใช่ใครจะเข้าจะออกได้ง่ายๆ ถ้าเธอออกจากองค์กรนี้ทั้งที่เกิดเหตุลึกลับทำร้ายท่านเลขาฯ แล้วละก็ เธอจะถูกหางเลขไปด้วย”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรเลยนะ” เธอไม่กล้าบอกเพื่อนว่าเป็นเธอต่างหาก
ที่ถูกลอบฆ่า ไม่ใช่ท่านเลขาฯ เสียหน่อย

“คิดดีๆ นะเอง ฉันเป็นกำลังใจให้เธอเสมอ”

“ชอบใจมากโรส แล้วฉันจะโทร. หาเธออีก”

“จะไม่บอกฉันสักนิดหรือว่าเธออยู่ที่ไหน”

“ไกลมาก...ฉันอยู่ไกลจากนิวยอร์กมากๆ ตอนนี่แค่นี้ก่อนแล้วกัน
ไว้ฉันจะกลับไปหาเธอนะ”

“รักเธอนะเอง”

“รักเธอเหมือนกันโรส” อังควิภาวางสายทิ้งที่ยังอาลัยเพื่อนอยู่
ไม่น้อย การที่ผู้หญิงถูกฆ่าในเซ็นทรัลพาร์กสมควรจะเป็นข่าวใหญ่ไม่ใช่
หรือ แต่ทำไมเงียบได้ขนาดนี้ ดูท่าเรื่องนี้จะไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เสียแล้ว

‘ถ้าอย่างนี้ก็ไม่ควรออกไปข้างนอก’ เธอนั่งกอดเล็บพลางครุ่นคิด
ลองติดต่อไปยังนายหน้าค้ำบ้านนายทหารคนนั้นก็พบว่าตอนนี้ขายบ้าน
ไปแล้ว เพราะเธอผิดนัดและติดต่อไม่ได้

อังควิภาส่ายหน้า ทำไมหนอ ชีวิตถึงได้มีแต่เรื่องเข้ามาไม่หยุด เธอ
ไปไหนไม่ได้ ไม่มีที่ให้เธอไปแล้ว ไม่มีชื่อเสียงเรียงนามอีกต่อไป สิ่งเดียว
ที่เธอมีตอนนี้คือเงินติดตัวที่แม้จะมาก แต่สักวันก็คงหมดไป แล้วอย่างนี้
เธอจะไปไหนได้

หญิงสาวเหลียวมองไปรอบตัว ที่นี่คือบ้านของ เจสัน ฟอสเตอร์...
เขาเป็นทหารเรือ เป็นคนนอกคนเดียวที่เธอรู้จัก และเป็นที่พักสุดท้าย แต่
เธอจะพึ่งเขาได้จริงหรือ จะเอาตัวรอดได้จริงหรือ ระหว่างความเป็นความ
ตาย กับการต้องอยู่ให้คนลามกปากเสียแบบนี้คอยกลั่นแกล้งตากถาง
ดีไม่ดีจะถูกคนที่นี่นั่นทำมีดมีร้ายด้วย เธอว่าเลือกยอมตายเสียยังดีกว่า
หญิงสาวได้แต่หวังว่าสิ่งที่เธอตัดสินใจนั้นจะเป็นทางที่ถูกที่ควร พาเธอ
ออกจากเรื่องอันตรายนี่เสียที

อังควิภาถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วลุกขึ้นเดินไปหากระเป๋าสะพาย

ตัวเอง จากนั้นรีบรี้อค้นดูทันที ก่อนออกไปเธอจะต้องดูว่าเงินพร้อมไหม
ข้าวของเครื่องใช้พร้อมไหม ที่ขาดไม่ได้คือลิปสติกสีแดงสดที่เธอเชื่อเสมอ
ว่ามันจะทำให้ดวงชะตาเธอดีขึ้นอีกครั้งซึ่งทุกอย่างอยู่ครบ เครื่องสำอาง
ลิปสติก สมุดโน้ตเล่มเล็ก และปากกาด้ามโปรด แต่สิ่งที่หายไป...

มันคือเงิน!

ไม่มีเงินแล้วเธอจะออกไปไหนต่อไหนได้อย่างไร!

อังคิภาอยากจะร้องให้ออกมาเป็นสายเลือด เจสัน ฟอสเตอร์ ดูถูก
หน้าอกเธอยังไม่พอ เขายังขีดเงินเธอไปด้วย!

“ไอ้ผู้ชายบ้า!” เจ้าของเสียงเล็กร้องออกมาอย่างเหลืออด อย่างนี้
ไซ้ไหมที่คนไทยเขาเรียกกันว่าเคราะห์ซ้ำกรรมชด หนีโจรมาเจอคนโรคจิต
หนีเสือปะจระเข้ หนีร้อนมาเจอกองไฟชัดๆ แล้วอย่างนี้เธอจะมีชีวิตรอด
หรือ

“ไปตายซะ เจสัน ฟอสเตอร์!” คนตัวเล็กเดินวนไปวนมาด้วย
อารมณ์พลุ่งพล่านในอก ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป ตอนนั้นก็คิดมากแล้ว ถ้า
หนีออกไปโดยไม่มีเงินแม้แต่เซ็นต์เดียวแบบนี้ เธอได้ตายอยู่ข้างถนน
หรือไม่ก็ถูกภัยสังคมคุกคามแน่นอน

หญิงสาวหันมองไปรอบตัว บ้านเขาก็พอจะเป็นที่หลบภัยได้
ในเมื่อออกไปไม่ได้ก็คงต้องนอนที่นี่ไปก่อน แล้วพຽນนี้คือยว่กัันอีกที่ คิด
ได้ตั้งนั้นเธอจึงเริ่มมองหาที่ทางสำหรับนอน ในเมื่อเขาไม่ได้บอกว่ให้เธอ
นอนห้องไหนก็คงต้องหาเองเสียแล้ว

บ้านเจสันหลังใหญ่พอประมาณ มีสามห้องนอนที่มีห้องน้ำในตัว
และห้องน้ำแยกชั้นละห้อง ห้องนอนห้องหนึ่งถูกล็อกไว้ เธอเดาได้เลยว่า
จะต้องเป็นห้องเขาแน่ ดังนั้นก็เหลืออีกสอง อังคิภาอย่างเท้าเข้าไปดูก็พบ
ว่าสองห้องที่เหลือนั้นพร้อมอยู่ ห้องหนึ่งตกแต่งสีทึมๆ อีกห้องตกแต่งด้วย
สีหวานน่อย เธอเดาได้ทันทีว่ห้องสีหวานนี้ต้องเป็นของผู้หญิงของเขา
แน่นอน

“แหวะ” นักแปลสาวสวยแบ่ปาก แล้วเดินเข้าไปนอนในห้องสี่ที่ม
ทันที เธอเห็น้อยล้ามาหลายวันแล้ว ขอพักเอาแรงเสียหน่อย ส่วนพรุ่งนี้
จะเป็นอย่างไรก็ให้เป็นเรื่องของอนาคตแล้วกัน

สุดท้ายคืนนั้นเธอก็อยู่ที่บ้านเจสันตามลำพังทั้งคืน เวลา
ผ่านไปเท่าไรก็ไม่อาจรู้ได้ การถูกจับตัวไปทรมานอยู่นานทำให้เธอนอน
นานไปหน่อย กว่าอังกวิภาจะตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็สายโດ่ง ทันที่ที่ลิ้มตาขึ้น
หญิงสาวก็มองไปรอบตัว สมองยังไม่ทันประมวลผลดี เสียงเคาะประตูก็
ดังขึ้นเสียก่อน

“ตื่นได้แล้วคริสตัล”

“ใครคือคริสตัล!” อังกวิภาตั้งคำถามกับตัวเองพลางขมวดคิ้ว กว่าจะ
จะคิดได้ว่าเธอบอกใครต่อใครว่าชื่อ คริสตัล เหลียง ก็กินเวลาหลายนาที

“คริสตัล ถ้าเธอไม่ตื่นฉันจะเข้าไปปลุกแล้วนะ!”

คำขู่ล้าทำบมาอีกจนอังกวิภาตาลีตาเหลือก ลนลานลุกมาเปิดประตู
อย่างรวดเร็ว เพราะนี่ขึ้นได้ว่าตอนนี้เธอมาอาศัยบ้านนายทหารเรือ
คนหนึ่งไปก่อนชั่วคราว ไม่ได้นอนหลับสบายๆ อยู่ในบ้านตัวเองเสียหน่อย

“ฉันตื่นแล้ว”

“รีบมาหาอะไรกินสิ”

“ไม่อยากกินคอร์นเฟล็ก”

“วันนี้มีอาหารดีๆ ที่ไม่ใช่คอร์นเฟล็ก อยากกินหรืออยากนอน
มากกว่ากัน”

“ขอนอนอีกหน่อยได้ไหม”

“ถ้าเช้าจะเทให้หมากิน”

“คุณไม่ได้เลี้ยงหมา”

“บังเอิญว่าฉันใจบุญ เทให้หมาข้างบ้านกินก็ได้นี่”

“จ้ะ พ่อคนใจบุญ” อังกวิภาอดเห็นבแนมไม่ได้ เผลอใช้ส่ายตา

ประชิดประชันเขาอยู่แหวหนึ่งก็สำเหนียกได้ว่าตัวเองกำลังแก้งบ้ำ
ต่อหน้าเขาอยู่ หญิงสาวจึงฉีกยิ้มเสียหวานยิ้ม แล้วตอบเสียงลอยๆ “ฉัน
หมายความว่าคุณใจดีจริงๆ นะ”

“ฉันรู้” เจสันยกไหล่ โบกหน้าเรียบเฉยก็จริงแต่แววตายังเป็น
ประกายตลอดเวลา “เพราะถ้าฉันใจไม่ดีจริง ฉันจะรับเธอมาอยู่บ้านหรือ
ทิ้งเธอทิ้งหมา ฉันเอ็นดูเหมือนกันแหละ”

ถ้อยคำของเขาทำให้องค์ภริกายิ้มค้าง มองเขาเดินผิวปากไปอย่าง
เหลือเชื่อ...ผู้ชายคนนี้ก็กล้าดีอย่างไรเขาเธอไปเปรียบกับหมา!

เจสัน ฟอสเตอร์...ถ้าไม่คิดว่าจะต้องอาศัยอยู่ในบ้านเขาเพื่อหลบ
ลี้จากผู้คนภายนอกแล้วละก็ อย่างหวังว่าคนอย่างองศ์ภริกายจะยอมตกเป็น
เบี้ยล่างอยู่อย่างนี้หรอก แต่ก็อย่างว่า ตอนนี่เธอจะไปทำอะไรเขาได้
ในเมื่อต้องพึ่งพาเขาอยู่ สุดท้ายนักแปลสาวตกยากก็นั่งกินอาหารเข้าด้วย
อาการคับแค้นใจเหลือจะเอ่ย กับถ้อยคำแสนสันของผู้ชายปากคมหน้าด้าน
หน้าทนคนนั้น

หลังจากที่รับประทานอาหารเสร็จ องศ์ภริกายก็เดินกลับเข้ามาใน
ห้องนั่งเล่นที่เจสันนั่งไขว่ห้างจับไวน์ดูสารคดีชีวิตสัตว์โลกอยู่ แค่เธอมาถึง
กรอบประตูห้อง เขาก็รู้ตัวเสียแล้ว ทั้งยังพยักหน้าให้เธอเข้าไปหาอีกด้วย

“เงินเธออยู่ที่ฉันนะคริสตัล”

“ฉันรู้แล้วละ” สาวสวยแอบเบือนหน้าไปเบ้าปาก แล้วจึงหันกลับมา
ใหม่ด้วยรอยยิ้มหวานพลางประจบ “คุณคืนให้ฉันได้ไหมคะเจสัน”

“จะเอาไปทำไม”

“ก็นั่นมันเงินฉันนะยะตาบ้ำ!” สาวเจ้าไววยายยกใหญ่ในใจ แต่ก็
จำต้องยิ้มเช่นเดิม ทั้งที่ความจริงแล้วเธออยากจะฉีกอกเขานัก หญิงสาว
ต้องข่มใจ สำเหนียกตัวเองไว้ว่าต้องพึ่งพาเขา จึงได้แน่นับหนึ่งถึงร้อย
ในใจแล้วตอบเสียงหวาน “ฉันก็อยากเก็บเงินไว้เองสิ เงินของฉันนะ”

“คนบ้ำไม่ใช่เงินกันหรอก”

“แต่ว่า...”

“อย่าพูดมากเกินไป ที่หลังเธอมานอนห้องสี่ชมพูนะ”

“ทำไมล่ะ นั่นห้องผู้หญิงของคุณไม่ใช่หรือ”

“ใครบอก”

“ก็...”

“ให้เข้าไปนอนห้องนั้นก็ไปเถอะน่า วันนี้ฉันไม่ออกไปบาร์ของ
โลแกนหรอก อยากรู้ทำอะไรไหม ไปซื้อของกัน”

“คุณจะไปซื้ออะไรไหม”

“แล้วนอกจากฉันมีใครอื่นอีกไม่ทราบ”

คิ้วขมเล็กขึ้น สีหน้าแสนทรมานประสาทจนเธออยากจะชกหน้าเขา
เหลือเกิน แต่เย็นไว้ ชื่นบุ่มบ่ามจะทำการใหญ่ไม่ได้ อังควิภาเตือนตัวเอง
ซ้ำเล่าซ้ำเล่า ก็รู้อยู่ว่าเขาตอบดีๆ ไม่ได้ ต้องวกไปวนมาตลอด ดังนั้นเธอ
ก็ไม่ควรจะถือสาเขา คนไทยว่า ‘อย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา’ แน่หนอนว่า
อย่างเจสันเนี่ย มันยิ่งกว่าคนบ้ากินเหล้าเสียอีก!

“ไปสิ แต่ขอเงินไม่ได้หรือ” นักแปลสาวยังฝันยิ้มหวาน ทั้งที่ในใจ
กำลังเดือดปุด อยากรู้จะหาอะไรตีปากคนเจ้ากรรมเสียเหลือเกิน

“ก็บอกแล้วว่าคนบ้าไม่ใช่เงินกันหรอก เต็มวันจ่ายให้ ไม่เอา
เปรียบเธอแน่”

“แต่ฉันไม่ได้บ้านะ!” เธอโพล่งเสียงดังอย่างเหลือออก ส่วนเจสันก็
ยังขมวดคิ้วแล้ว มองไล่ตั้งแต่หัวสวยๆ จดปลายเท้าเล็กๆ อีกครั้ง แล้ว
บอกหน้าตาเฉยว่า

“คนบ้าที่ไหนยอมรับว่าตัวเองบ้าบ้างล่ะ”

เป็นอันจบข่าว!

อังควิภาคอดก หมดปัญญาจะเถียงกับเขา เพราะเธอรู้ว่าชาตินี้
ทั้งชาติเธอก็เถียงไม่ชนะแน่นอน

4

ผู้หญิงมีบุญ (บุญมีแต่กรรมบัง)

ถ้าจะให้เปรียบเทียบผู้ชายที่อังกวีภาเคยรู้จักแล้วละก็... หนึ่งคือความรักๆ สมัยอนุบาล สองคือผู้ชายที่ขอดตสมัยไฮสกูล สามคือผู้ชายที่พยายามจะจูบเธอตอนมหาวิทยาลัย แต่ไม่ว่าจะคนไหนก็ไม่มีใครกวนประสาทเท่าผู้ชายที่กำลังเดินนำหน้าเธออยู่ตอนนี้เลย!

นอกจากเขาจะไม่พาเธอไปห้างสรรพสินค้าดีๆ แล้ว เขายังไม่ยอมช่วยเธอถือของอีก ตัวเองเดินเข้าร้านโน้นออกร้านนี้อ่างสบายใจ แล้วปล่อยให้เธอถือของพะรุงพะรังตามหลังเขาไปอย่างทุลักทุเล

“อยากได้อะไรอีกไหม”

“อยากได้ชุดชั้นใน” เธอกระซกเสียงตบ อยากจะบอกเขาใจจะขาดว่าเธอถือของไม่ไหวแล้ว

เจสันมุ่นหัวคิ้ว มองหน้าอกเธออีกครั้งแต่ก็ไม่พูดอะไร แล้วเดินนำเข้าไปในร้านชุดชั้นในสตรีหน้าตาเฉย จนสุดท้ายคนที่อายุก็เป็นเธอเองนี่แหละ

“สวีตตี้คะ”

“มาซื้อเสื้อชั้นในครับ” เขาตอบหน้าตาเฉย แล้วเดินไปเลือกแบบอย่างถือวิสาสะจนสาวเจ้าร้องลั่น

“เจสัน!”

“อะไร” เขาถามด้วยน้ำเสียงกึ่งรำคาญโดยไม่สบตาเธอเลย เพราะกำลังเลือกเสื้อชั้นในลายเสือสุตวามหิวอยู่

“ฉันเลือกเองได้นะ”

“ฉันเลือกให้น่า อย่าคิดมาก” นายทหารเรือหนุ่มบัดรำคาญ แล้วหยิบเสื้อชั้นในสีทิวสีแดงสดออกมายื่นให้เธอหน้าตาเฉย “แบบนี้ชอบไหม”

“แหม...น่ารักจังเลยนะคะ เลือกให้กันด้วย” พนักงานสาวยิ้มน้อย ยิ้มใหญ่ ดูชายหนุ่มร่างกำยำกับหญิงสาวร่างแบบบางคุยกันกะหงุ-กะหงิงแล้วก็อดอิจฉาไม่ได้ โดยหารู้ไม่สักนิดว่าคนที่เธอกำลังอิจฉาอยู่นั้น โกรธจนควั่นออกหูแล้ว

“ฉันไม่เอาแบบนี้”

“งั้นก็แบบนี้” เขายื่นเสื้อชั้นในสีดำขลิบแดงที่เสริมฟองน้ำหนาที่สุดมาให้ “ใส่แล้วสวยนะ จะได้มีอะไรนู่นๆ ออกมาบ้าง” พุดพลางหันไปหาพนักงานโดยไม่สนใจหญิงสาวเลยแม้แต่น้อย “คุณพนักงานครับ ช่วยพาผมไปดูยี่ห้อที่มันเสริมฟองน้ำหนาๆ เยอะๆ หน่อยก็ดีครับ ผู้หญิงคนนี้ไม่มีนม”

คราวนี้พนักงานชายหัวเราะพรี๊ด แต่อังคฺวิภาหน้าแดงสลบซีดอยู่ อย่างนั้น ไม่คิดมาก่อนเลยว่าเขาจะกล้าทำแบบนี้กับเธอต่อหน้าบุคคลที่สาม ปานนี้คนไม่เข้าใจผิดว่าเธอกับเขามีอะไรกันแล้วหรือ!

“ฉันไม่เอาที่คุณเลือก ฉันจะเลือกเอง!”

“อย่าดื้อน่า เอาตามนี้แหละ” ว่าแล้วเจสันก็กวาดเสื้อชั้นในแบบเสริมฟองน้ำหนาๆ หลายตัวและกางเกงในที่เข้ากันหลายชุด แล้วจ่ายเงินเสียเลย ไม่สนใจแววตาแค้นเคืองของสาวเจ้าเลยแม้แต่น้อย

“หิวหรือยัง ไปหาอะไรกินกันเถอะ”

“...”

“คริสตัล”

เธอไม่อยากจะพูดกับเขาอีกแล้ว ไม่อยากมองหน้า ไม่อยากหายใจ

ร่วมกับเขาด้วยซ้ำ

“เล่นอย่างนี้ก็ได้ ฉันก็เบื่อผู้หญิงซึ่งอนเหมือนกันนั่นแหละ” มือ
ขนาดว่าหมับที่ข้อมือเล็กบาง แล้วลากเธอเข้าไปในร้านอาหารง่ายๆ ริม
ทางเดิน

อังคริกาทำหน้ามูย มองผู้ชายร่างใหญ่ที่นั่งข้างตัวกำลังสวาปาม
ทุกอย่างที่มีในร้านแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ เจสันเป็นคนตัวใหญ่มาก เขา
กินเยอะมากแต่ก็ไม่อ้วน เธอเคยเห็นเขาเปลือยอกมาก่อน มีหน้าซ้ำเวลาที่
เขาสวมเพียงเสื้อยืดพอดีตัวก็ขับเน้นให้เห็นกล้ามเนื้อแขน แผ่นอกหนึ่
น่น และกล้ามเนื้อท้องเป็นมัด ดูเหมือนเป็นพวกใช้แรงใช้กำลังตลอดเวลา
ชายหนุ่มยังคงกินเอาๆ ไม่หันมองเลยแม้แต่น้อย ว่าเธอกินได้หรือไม่

“อืมแล้วหรือ ถ้าอย่างนั้นฉันจัดการเอง” เขาพูดทั้งที่ยังเคี้ยวตุ้ยๆ
แล้วเอาเนื้ออบในส่วนของเธอไปกิน สรุปว่ามือนั้นอังคริกาไม่ได้กินอะไร
เลยนอกจากน้ำผลไม้หนึ่งแก้วเท่านั้น

ไม่ใช่ว่าเธอโกรธเขาจนไม่อยากกินเสียเมื่อไร แต่ความจริงแล้วเธอ
ไม่กินอาหารที่มีน้ำมันเยอะๆ อย่างที่เขาสั่งมาเสียเต็มโต๊ะ แต่นอกจากเขา
จะไม่สนใจแล้ว ยังยึดเนื้ออบให้เธอขึ้นแล้วขึ้นเล่า ไม่ได้สังเกตเลยว่าเธอ
กำลังนั่งน้ำตาหยดเหมะๆ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยถูกละเลยขนาดนี้มาก่อน

“อืมแล้วก็ไปกินเถอะ วันนี้เพื่อนฉันจะมาหา”

“อืม” เธอหมดทางเลือกแล้ว จะไปไหนก็ได้ คัดค้านก็ได้ ไม่มี
ปากเสียอะไรเลย ได้แต่ปล่อยให้เขาจูงมือเดินออกไปนอกร้าน ประจวบ
เหมาะเหลือเกินที่จู่ๆ ฝนก็เทลงมาจนชายหนุ่มสับสนสภาพอย่างหัวเสีย

“ฝนบ้าฝนบอมาตกอะไรตอนนี้วะ” เขาล้วงกุกูแฉกรดคาหมาโรเครื่อง
วีแปดคันเก้งของตัวเองออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต อังคริกา มองแล้ว
ก็ค่อยขยับอุ้งในหัวใจหน่อย คิดว่าเขาคงจะให้เธอรออยู่ที่นี้ ส่วนตัวเขาคง
ไปเอารถมารับเธอถึงที่อย่างแน่นอน

แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น...

เจสันหันมาหาอังกศวิภาแล้วพูดเสียงเรียบ “เราวิ่งไปที่รถพร้อมกัน
เลยแล้วกัน” ชายหนุ่มเก็บกุญแจรถใส่กระเป๋าทางเกงยีน แล้วถอดแจ็ก-
เกตสีน้ำตาลออกมาใช้กันฝน

หัวใจอังกศวิภาอุ่นวาบขึ้นมาทันที...ใจที่เคยต่อต้านหมั่นไส้เขาค่อยๆ
เปิดประตูต้อนรับเขาทีละน้อย นี่มันโรแมนติกมากจนหญิงสาวกลั่นแอมไว้
ไม่ได้...นี่มันอย่างกับเหตุการณ์ในละครเกาหลีไม่มีผิด

“วิ่งให้ทันฉันนะคริสตัล ไหวใช่ไหม”

“อ้อ” ต่อให้ความจริงแล้วเขาจะนำหมั่นไส้เพียงไร แต่อังกศวิภาเชื่อ
ว่าสาวไหนก็ตามเมื่อได้มาอยู่ใกล้กับร่างสูงใหญ่กำยำที่มีกลิ่นอายแบบ
บุรุษเพศอบอวลได้เสื้อคลุมและเดินตากฝนด้วยกันเช่นนี้ ร้อยทั้งร้อยก็อด
หัวนินทาไม่ได้ ซึ่งเธอก็รวมอยู่ในนั้นด้วย ยิ่งเวลาที่เจสันย่อตัวลงมา
นิดๆ ให้อยู่ระดับเดียวกับเธอ หญิงสาวยิ่งใจสั่งหนักกว่าเดิม

“ไปนะ”

“คะ” สาวร่างเพียวตอบเสียงอ่อย หัวใจยังเต้นผิดจังหวะ แต่เขา
ก็ไม่รอให้เธอเตรียมตัวเตรียมใจเลย พอพูดจบเขาก็วิ่งออกไปทันทีจนเธอ
สาวทำตามไม่ทัน และผลก็คือ...

“โธ้ย!” อังกศวิภาอุทานอย่างเจ็บปวด เพราะอยู่ดีไม่ว่าดีก็ล้มลงไป
จวบพื้นเสียวอย่างนั้น ในขณะที่เจสันวิ่งแค่พริบตาเดียวก็ไปถึงที่ร่ม แล้ว
เหวี่ยงเสื้อคลุมออกจากศีรษะทันที จากนั้นจึงหันซ้ายหันขวามองหา
หญิงสาว

“คริสตัล!”

อังกศวิภาอยากจะร้องไห้ เควาะห้ซ้ำกรรมชดอะไรก็ไม่รู้ วิ่งตามเขา
ไม่ทันแล้วฝนยังกระหน่ำลงมาหนักกว่าเก่าเสียอีก เจสันก็เหลือเกิน ทำไม
ถึงได้วิ่งเร็วอย่างนี้ เขาเป็นทหารหรือนักกรีฑาที่มาซาดิกันแน่ะ!

“เจ็บ” มันน่าโมโหเหลือเกิน เธอกำลังจะรู้สึกดีๆ กับเขาอยู่แล้ว
เสีย แต่สุดท้ายจอมมารร้ายก็กลายเป็นวีรบุรุษไปไม่ได้ เช่นเดียวกับผู้ชาย

กวนประสาทอย่างเจสัน เขาเป็นสุภาพบุรุษเมื่อไร ฟাঁคองถล่มแผ่นดินคง
ทลายแน่นอน

อังควิวาคิดอย่างเหนื่อยล้า นิ่งหมดแรงอยู่กลางถนนนั่นเอง แต่
แล้วสายฝนที่เทกระหน่ำลงมาเมื่อครู่ก็หายไป พร้อมกับผู้ชายกวนประสาท
คนเดิมกำลังย่อตัวลงนั่งยองๆ ในมือมีร่มสีเหลืองสดมาด้วย

“ทำไมร้องไห้ละ เจ็บหรือ”

“...”

“นั่งกลางถนนมันอันตรายนะ” เจสันยิ้ม แต่หญิงสาวก็เบือนหน้า
หนีอย่างโกรธแค้น จึงไม่ทันเห็นแวตตาที่เต็มไปด้วยความหวังโยของเข

“คริสตัล”

“...”

“อย่าร้องไห้” เขาบอกเสียงนุ่มอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งยังใช้
ปลายนิ้วสากกร้านเช็ดน้ำตาให้เธออีกด้วย

“...”

“โกรธหรือ”

ปึน!

ยังไม่ทันที่สาวเจ้าจะได้อ้าปากตอบ เสียงแตรรถยนต์ก็ดังสนั่นจาก
ทั่วทุกทิศ เพราะสองหนุ่มสาวนั่งอยู่กลางถนนทำให้การจราจรติดขัด แต่
กลับไม่มีใครสนใจรถราที่ล้อมรอบตัวเอง อังควิวาร้องไห้เพราะทั้งเจ็บตัว
และเจ็บใจ ช่างหัวเรื่องรถติด เพราะอย่างไรเสียเธอก็ไม่ได้โดนตำคนเดียว
อยู่แล้ว

“ยื่นมือมาสิ เดี่ยวฉันพุงขึ้นตัวเอง” เจสันเพิ่งจะสำนึกได้ว่าเขา
แก้งเธอมากไปแล้ว จึงปลอบคนที่เอาแต่ร้องไห้เหมือนเด็กเล็กๆ แต่
ไม่ว่าจะพยายามอย่างไร เธอก็เอาแต่เบือนหน้าหนี ทั้งยังซุกมือไว้ข้างหลัง
ไม่ยอมให้เขาจับอีกด้วย

“จะร้องกันอีกนานไหม มีปัญหาที่ไปเคลียร์กันที่บ้านลิเวะ ออกไปให้

พันถนนได้แล้ว!” เสียงเจ้าของรถยนต์คันหนึ่งดังขึ้น ท่าทางเจ้าตัวกำลังหัวเสียไม่น้อย แต่เจสันไม่สน และอังควิกาก็ไม่สนเหมือนกัน

“ขอมือหน่อยสิ”

“...”

“คริสตัล ส่งมือมา”

“ฉันไม่อยากอยู่กับคุณแล้ว”

“ถ้าตัวเองยังล้มแบบนี้แล้วจะออกไปอยู่คนเดียวได้ยังไง ไหนว่าถูกตามฆ่าไป”

“ฉัน...”

“ส่งมือมาเถอะ”

สุดท้ายนักแปลสาวก็ยื่นมือออกไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ และเจสันก็รับมือเธอไว้ทันที ก่อนจะบีบกระชับแน่น แล้วกล่าวต่อไปว่า

“ฉันลืมนี่ว่าเธออยู่ด้วย ปกติฉันทำอะไรเร็วมาตลอด”

“ฉันคิดว่าคุณแก๊ง”

“ไม่ได้แก๊ง” นายทหารเรือหนุ่มปด และเมื่อมาถึงรถแล้ว เขาก็รีบหยิบเสื้อผ้าที่ซื้อมาใหม่อย่างรวดเร็วแล้วส่งให้เธอ

“อะไร”

“เปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวนี เดี่ยวจะไม่สบายเอา”

“เปลี่ยนในรถเนี่ยนะ” คนแก๊งบ้ำหน้าซบสีเลือด อารมณ์น้อยใจ และท้อใจเมื่อครู่หายวับ ความขวยเขินเข้ามาแทนที่

“ถ้าไม่ใช่ในรถนี่แล้วจะเปลี่ยนตรงไหน ข้างนอกก็เปียกฝนกันพอดีนะสิ อ่ะเรื่องมาก่อนคริสตัล รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวนี เดี่ยวไม่สบายจนได้หรอก”

“คุณออกไปก่อนได้ไหม” เจ้าของเสียงใสอ้อมแอ้มบอก

“ออกไปฉันก็เปียกฝนหมดนะสิ”

“แล้วคุณมานั่งดูฉันได้ยังไงล่ะ!”

“ไม่ต้องอายหน้า เห็นผู้หญิงแก้ผ้าบ่อยแล้ว ไม่เกิดอารมณ์หรือก
รับรองได้” เขาพูดหน้าตาเฉยจนคนฟังเสียอีกที่หน้าแดงแล้วแดงอีก เขา
กล้าพูดเรื่องแบบนี้ต่อหน้าผู้หญิงได้อย่างไรกัน

“ฉันไม่ชินนะ”

“ฉันไม่มองก็ได้อะ” ชายหนุ่มเบือนหน้าออกไปนอกรถเพื่อให้
อีกฝ่ายสบายใจ

อังคิภายังไม่คลายกังวล ดวงตาคู่กลมโตมองชายหนุ่มตรงหน้า
อย่างหวาดระแวง พลังโบกมือไปมาทดสอบดูว่าเขาแอบเหล่มองหรือไม่
แต่เมื่อเขาไม่หันมา เธอก็ค่อยวางใจ รีบปรับเบาะลงแล้วซุกร่าง จากนั้น
ค่อยๆ เปลี่ยนเสื้อผ้าที่ละชิ้นด้วยหัวใจระทึก เธอไม่กลัวคนข้างนอกจะเห็น
เพราะฝนตกแรงมาก กระจกพรม้าวอย่างนี้ไม่มีทางเห็นแน่นอน แต่คน
ข้างในนี่ตื่นกลัวกว่าใครทั้งหมด

“เสร็จแล้ว” อังคิภาหายใจโล่งอกที่อย่างน้อยเขาก็ไม่มองเธอ
อย่างที่ลั่นวาจาไว้ ทว่ายิ้มได้ไม่นาน เพราะเพียงเห็นสายตาเจ้าเล่ห์เหมือน
หมาป่าของเขา หญิงสาวก็รู้ตัวทันทีว่าเสียรู้เข้าไปอีกแล้ว!

“คุณไม่ได้มองใช่ไหม”

“ไม่”

“แน่นอน”

“แนสิ กลับบ้านกันเถอะ”

“ก็ได้” สองแกำมของสาวเจ้าแดงเรื่อ แม้ไม่มั่นใจนักแต่เมื่อเขา
ไม่ยอมรับแล้วจะทำอย่างไรได้

“เพื่อนฉันจะมากันหลายคนนะ พวกผู้ชายทั้งนั้น เธออยู่แต่บนบ้าน
ก็ได้” เจสันพูดขณะขับรถมุ่งหน้ากลับบ้านอย่างระมัดระวังเพราะถนนลื่น
มาก

“เพื่อนแบบไหนหรือคะ”

“พวกทหารนะ”

“อ้อ” อังควิภาจึงมำในลำคอ

“ไม่ต้องกลัว มันจะมากันเจ็ดคน สีคนโน้นมีเจ้าของแล้ว แต่งงานแล้วสอง ยังไม่แต่งอีกสอง”

“เขาจะมากันทำไมหรือ”

“ก็ไม่มีอะไร สังสรรค์ทั่วไปนี่แหละ ปกติถ้ากลับบ้าน อย่างน้อยพวกฉันต้องมานั่งรวมตัวพูดคุยเรื่องงานที่บ้านใครสักคนหนึ่ง พอดีหนึ่งในนั้นมาทำธุระแถวนี้ด้วย ก็เลยตกลงมาบ้านฉัน”

“แล้วจะนอนกันพอหรือ” อังควิภาคิดอย่างหวาดกลัวไปต่างๆ นานาว่าจะถูกอึเปะหรือออกไปข้างนอกบ้างละ ถูกพวกนั้นทำร้ายหรือไม่บ้างละ

“สบายใจได้ พวกนั้นนอนกันตามพื้นบ้านนี่แหละ เขาไม่ยุ่งกับเธอหรอก ดีไม่ดีก็คงไม่ค้างคืน เพราะบางคนพาลูกเมียมาด้วย”

“มากันไกลก็ให้เขาค้างไปเถอะ ฉันอยู่ได้”

“กับผู้ชายแปดคนเนี่ยนะ”

“ก็เป็นคนดีกันทุกคนไม่ใช่หรือ”

“คงอย่างนั้นละมัง” แวตตาใสซื่อไร้เดียงสาของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มถอนหายใจ เธอเป็นคนบ้าจริงหรือไม่เขาไม่สนใจทั้งนั้น แต่การไว้ใจคนง่ายแบบนี้สิ้นหวัง ปล่อยให้ออกไปไหนไม่ได้แน่

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ว่า”

“เดี๋ยวเธอจะชอบพวกนั้น รับรองได้ เพื่อนฉันอัยยาศัยดีทุกคน”

“อ้อ”

อังควิภาไม่มีปากเสียงใดๆ ทั้งสิ้น เธอรับคำเขาแล้วก็นั่งเงียบไปตลอดทาง จนกระทั่งมาถึงบ้านของชายหนุ่มก็ตอนที่ฝนหยุดตกพอดี หนุ่มสาวจึงช่วยกันขนของลงจากรถโดยที่ฝ่ายเจ้าของบ้านหิวของไปส่งเธอถึงหน้าประตูห้องนอนทีเดียว

“พักผ่อนก่อน ถ้าหิวก็ลงมาข้างล่างแล้วกัน”

“เพื่อนคุณจะมาเมื่อไหร่หรือ”

“เดี๋ยวก็คงทยอยมา กินยาแล้วนอนเถอะ ไม่มีอะไรต้องกังวลหรอก” เขากล่าวเสียงเรียบแล้วเดินไป

คล้ายหลังเจสัน อังควิภาปิตประตุลงกลอนแล้วล้มตัวนอนลงบนเตียง สองตาเหม่อมองเพดานห้อง ความคิดของหญิงสาวล่องลอยไปไกล เธออยากกลับบ้านเหลือเกิน คิดถึงทั้งบ้านและงานที่รัก คิดถึงเพื่อนร่วมงาน คิดถึงวันนั้น...

ภาพตอนที่ถูกชายสวมแจ็กเก็ตดำจับไปย้อนกลับเข้ามาในสมอง เธอถูกจับกดน้ำ เอาไฟชอร์ตที่ละน้อย มันไม่ยอมให้เธอตาย อย่างน้อยเธอต้องพูดได้เพื่อที่มันจะได้ถามเธอเรื่อง ‘สภาพีสอง’ แน่แน่นอนว่าเธอไม่รู้จักสภาพีบอะไรนั่นเลย ทำไมไม่เชื่อเธอบ้าง ทำไมต้องตามล่าเธอ ทำไมต้องทรมานเธอ ทำไมต้องทำให้เธอต้องมาอยู่ในสภาพแบบนี้

ร่างแบบบางสิ้นสะท้าน ความทรมานที่เคยเผชิญทำให้อดหวาดกลัวและหนาวเหน็บไม่ได้ สองแขนกอดตัวเองไว้แน่น เธอรู้ว่าต่อไปนี่คงจะพึ่งใครไม่ได้อีกแล้ว ต้องพึ่งตัวเองเพื่อตัวเธอเองเท่านั้น หญิงสาวคิดพลางหลับตาลงอย่างเหนื่อยล้า และได้แต่ภาวนาให้เรื่องพวกนี้คลี่คลายโดยเร็ว เธอเหนื่อยเหลือเกินที่จะต้องใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวง เธออยากกลับไปเป็นคนเดิมอีกครั้ง

พันจ่าเอก เจสัน ฟอสเตอร์ ชุกผู้หญิง!

ทันทีที่พวกหนุ่มๆ ซึลทีมซิกซ์มาถึงก็ต้องตกใจเมื่อได้รู้ข่าวใหม่จากหนุ่มเจ้าของบ้าน แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใดที่เจสันจะมีผู้หญิง พวกเขาแต่ละคนก็เห็นเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เพราะเจสันเองก็เจ้าชู้ไม่น้อย แต่ที่น่าแปลกคือการที่มีผู้หญิงมาอยู่ในบ้านเป็นตัวเป็นตนนี่แหละ ใครกันที่ทนปากเสียๆ ของมันได้ พวกเขาละอยากรจะเห็นหน้าจริงๆ

“นายไปตีหัวเขาหรือเปล่าวะ” ไม่เคิลถามเสียงแข็ง หรีตามองเพื่อน

ร่วมทีมอย่างไม่ไว้ใจ พันจ่าตรี ไมเคิล คอนเนอร์ คือสมาชิกเรดทีม ซีลทีม ซิกซ์ เป็นหน่วยพาหนะของทีมที่มีความสามารถมากคนหนึ่ง และเพิ่งจะตกลงปลงใจคบหากับร้อยโทหญิงซอร์ซ้า ผู้ช่วยคนสวยของมิสเตอร์เจซอกด้วย

“ฉันดูไว้่น้ำยาขนาดนั้นเลยหรือวะ”

“ใช่” เคลย์ตันช่วยยืนยันอีกเสียง เขาเป็นหน่วยสื่อสารและวิทยุของทีม คุณพ่อลูกหนึ่งที่แต่งงานก่อนใครในกลุ่ม

“ถามจริง นายไม่ได้จุดเขามาข้างแน่นอน” จ่าเอก โธมัส ไรมส์ ถาม

“หน้าตาฉันมันโหดชั่วขนาดนั้นเลยหรือไงวะ”

“เออ!” ทั้งเรือเอก นิติธรรม แมคอีเซอร์ ผู้เป็นหัวหน้าทีม และเรือตรี เจ.ที สไวเกอร์ ผู้เป็นพลแม่นปืนประจำทีมตอบประสานเสียงจนคนถูกกล่าวหาหุบยิ้มทันควัน

“เธอมาอยู่กับฉันเองต่างหาก”

“จะบอกว่าตัวเองหล่อว่าฉันสิ” ไมเคิลเบ้าปาก เขาไม่เชื่อหรอกว่าคนอย่างเจสันจะกล่อมสาวไหนมาได้ ปากเสียขนาดนี้

“หลักฐานบนหน้ามันฟ้องไว้ย!”

“ถ้านายมั่นใจว่าไม่ได้จุดเขามาก็คพาลงมาข้างล่างหน่อยสิวะ อยากเห็นใจจะขาด” ซาร์ลีฎมี้อย่างหมายมาด ลองว่ามาอยู่กับคนปากคมอย่างเจสันได้ก็แสดงว่าไม่ธรรมดาทีเดียว

“เธอพักผ่อนอยู่ พากออกไปซื้อของแล้วฝนตก”

“ไม่กล้าละสิ”

คราวนี้เจสันสะดุ้ง แล้วหันไปมองคนพูดที่นั่นทำหน้าบูดจิบเบียร์อยู่ตามลำพัง พระเจ้าช่วย! เรือโท แมทริว โดโนแวน ผู้แสนเจียบบขีรมียอมอำปากแล้วหรือนี้

“งไอ้เจ แมทมันยอมจ้างปากแล้ว นายจะกล้าไหม”

“ถ้าอย่างนั้นก็รอดเดียว เดียวไปตามมาให้” เจสันจำต้องลุกขึ้น

ท่ามกลางสายตาระหیمیขมของเพื่อนๆ พวกมันไม่เชื่อใจเขาเลยหรือไร ว่าเขาไม่ได้จุดผู้หญิงมาจริงๆ

เจสันถอนหายใจ เขาเดินขึ้นบ้านตั้งใจจะไปตามอังควิวาလာมา ทว่าเมื่อไปถึงบันได ก็เห็นคนร่างแบบบางยืนทำสีหน้าพรึ่นพริ้งรออยู่แล้ว

“นี่เพื่อนฉันเอง เขาอยากเจอเธอนะ”

สาวเจ้าแอบมองผู้ชายทั้งเจ็ดคนที่นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น แล้วก็สะดุ้งผละไปเล็กน้อยเมื่อเห็นผู้ชายหน้าหนวดร่างใหญ่เหมือนหมึกกำลังนั่งกึ่งนอนกึ่งเต็มห้อง ชำร่ายทุกคนยังจ้องมองมาที่เธอเป็นตาเดียวอีกด้วย

“ไม่ต้องกลัว เพื่อนฉันไม่ทำอะไรหรอก เขาแค่อยากรู้จักเธอก็เท่านั้น”

“แต่ว่า...”

“สี่คนมุมโน้นมีลูกเมียมีแฟนกันหมดแล้ว” เขาชี้ไปยังสี่หนุ่มที่ซึ่งมีคนรักไปก่อน แล้วจึงชี้ไปยังอีกสามคนที่เหลือ “ส่วนพวกนี้ถึงจะหน้าตาน่ากลัวทำตัวน่าเกลียดแค่ไหน แต่เขาเป็นทหารทั้งหมดนั่นแหละ เขาไม่ทำร้ายพลเมืองหรอกนะ โดยเฉพาะผู้หญิง”

อังควิวาพักหน้า แล้วเดินตัวลีบออกไปนั่งอยู่ท่ามกลางหนุ่มๆ ทั้งแปดคน ที่แม้ว่าแต่ละคนจะตัวใหญ่ ทั้งยังไว้ผมและหนวดเคราจนรกเพียงไร แต่แววตาดูๆ นั้นยังแฝงด้วยไมตรีทุกคน ทำให้หญิงสาวรู้ทันทีว่าผู้ชายพวกนี้น่าจะเป็นทหารเหมือนเจสันอย่างที่เขาว่าจริงๆ แม้จะดูดิบเถื่อนไปหน่อย แต่กลับปฏิบัติกับเธออย่างสุภาพกว่าเจสันเยอะ

“เธอชื่อคริสตัล” เจ้าของบ้านซิงพูดออกมาก่อนที่พวกนั้นจะถาม

“มาอยู่บ้านไค้เจนานแล้วหรือครับ” ผู้ชายหน้าหนวดถาม จะว่าไปพวกเขาก็ตัวเท่าๆ กัน ใบหน้ากว่าครึ่งถูกหนวดเคราบังไว้ ไหนจะทรงผมรุงรังนั่นอีก จนเธอแทบแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร

“ไม่นานค่ะ”

“แล้วมันดีกับคุณไหมครับ” อีกคนถาม

“ก็...” สาวเจ้าหันไปมองเจ้าของบ้านที่ซึ่งตาคูใส่จนเธอต้องตอบ
ถึงประชิดว่า “ดีค่ะ”

“हांเอ๊ย! นายก็อย่าไปขู่เขาสิวะ!” ไมเคิลโวย เขาตั้งใจจะหยุด
เจสัน แต่กลายเป็นว่าทำให้สาวร่างเล็กแบบบางเสียขวัญหนักไปกว่าเดิม
เสียอีก อังควิภาสะดุ้งแล้วนั่งตัวลีบ

“อย่าเสียงดังสิ” เจ.ทีกล่าวเรื่อยๆ ใช้น้ำเสียงโทนเดียว เหมือนจะ
ครางงืมงำอยู่ในลำคอมากกว่าจนอังควิภาหันมามองเขา แล้วก็พอจะยิ้ม
ออกมาได้บ้าง

“ให้ตายเถอะวะเจ.ที มีเสียแล้วก็คิดว่าจะอ่อนโยนเหมือนคนอื่น
เขาบ้าง ที่ไหนได้พูดเหมือนไม่มีวิญญาณ ถ้ามจริง เวลาอยู่กับน้องแมร์
นายพูดแบบนี้ไหม” ผู้กองนอร์ดถาม เขาเป็นที่เขยของน้องแมร์...คนรัก
ของเจ.ทีนั่นแหละ

“อย่าไปถือสาพวกนี้เลยนะครับ” โธมัสยิ้มแฉ่งให้อังควิภา แต่ดู
อย่างไรก็เหมือนการแยกเขี้ยวเสียมากกว่า จากนั้นเขาจึงเริ่มแนะนำ
เพื่อนๆ ในห้องทีละคน “นี่ผู้กองนอร์ด...หัวหน้าทีมของเราเอง”

อังควิภายิ้มให้ผู้ชายที่ชื่อ นอร์ด แล้วได้รอยยิ้มแข็งๆ กลับมาจน
สาวเจ้าหน้าเฉือน พลังคิดในใจว่าผู้ชายพวกนี้จะยิ้มแบบร่าเริงที่สุดใน
ชีวิตกับเขาได้หรือเปล่า!

“นี่ผู้หมวดเจ.ที นั่นเคลย์ตัน ไมเคิล แมทธิว แล้วก็ชาร์ลี” โธมัส
แนะนำจนครบ แต่อังควิภาก็ได้แต่มองหน้าทุกคนสลับไปมาอยู่ดี เธอไม่รู้
จะพูดอะไรก็เลยได้แต่ยิ้มส่งไปให้เท่านั้น

“ท่าทางเราจะรบกวนเวลานอนของสาวน้อยเข้าแล้วละ” เจสันเห็น
ท่าไม่ดีก็รีบลุกยืนขึ้น แล้วดึงร่างบางเข้ามาแนบชิด กอดเอวเล็กไว้แน่น

“ไม่เห็นคริสตัลเขาจะพูดอะไรสักคำ แล้วไม่หิวหรือ”

ใจจริงแล้วเธออยากจะทำผู้กองนอร์ดไปเหลือเกินว่าเธอหิว แต่
เจสันกลับกระชับเอวเล็กไว้แน่น บีบให้เธอปฏิเสธเสียอย่างนั้น

“ไม่หิวค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันพาคริสไปส่งก่อนแล้วกัน” หนู่มเจ้าของบ้านยักษ์คว้าหิ้วตาให้เพื่อน ๆ ถือโอกาสเรียกชื่อสาวเจ้าเสียสนิทสนม แล้วพาเธอขึ้นไปส่งบนห้องนอน ท่ามกลางเสียงผิวปากหิวของโรมส์กับไมเคิล

ระหว่างที่กลับขึ้นมาบนชั้นสอง เสียงท่องอังควิกาก็ร้องดังไปตลอดทางจนกระทั่งมาถึงหน้าห้องนอน เธออายุแสนอายุ ไม่อยากขายหน้าต่อหน้าเขาและเพื่อนๆ เลย แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ในเมื่อเธอห้ามความหิวไม่ได้นี่

“หิวหรือ”

“ฉันไม่ได้กินอะไรตั้งแต่กลางวันนะ”

“อ้าว!”

“ฉันไม่ชอบกินอะไรที่มันเยิ้มๆ อย่างนั้น มันจะอ้วน”

“แล้วก็ไม่บอก” ชายหนุ่มโคลงศีรษะ จะโกรธก็ไม่ใช่ จะโล่งใจก็ไม่เชิง “ถ้าอย่างนั้นก็รออยู่ที่นี้แล้วกัน เดียวไปหาอะไรมาให้กิน”

“แต่ว่าเพื่อนของคุณยังอยู่เลยนะ”

“เดี๋ยวมันก็มาหาที่ทางนอนกันเองนั่นแหละ... รออยู่ที่นี้แล้วกันเดี๋ยวนะ”

“อื้อ” นักแปลสาวพยักหน้า เธอไม่เชื่อใจเขานัก แต่ก็ไม่มีทางเลือกจริงๆ จะให้ไปกินพร้อมกับหนู่มๆ แปลคนก็กระดากไม่น้อย แน่นอนว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงหัวเก่าที่ถือสาเรื่องพวกนี้ แต่เธอก็ไม่ได้ปล่อยเนื้อปล่อยตัวไปตามสมัยเหมือนกัน

อังควิก้าได้แต่รอเขาอย่างสงบเสงี่ยม นอนรอก็แล้ว หยิบหนังสือของเจสันมาอ่านก็แล้ว เปิดโทรทัศน์ดูก็แล้ว นอนกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่หลายตลบก็แล้ว แต่กลับไม่เห็นแม่เงาเจ้าของบ้าน นี่เขาคงไม่ได้ทิ้งให้เธอทนหิวอยู่ตามลำพังใช่ไหม คิดแล้วก็ได้แต่ระบายลมหายใจอย่างเหนื่อยใจ ทั้งที่รู้ว่าฟิงพาคนอย่าง พันจาเอก เจสัน ฟอสเตอร์ ไม่ได้ แต่ทำไมเธอถึง

ยังเชื่อใจเขารำไป

สุดท้ายหญิงสาวก็จำต้องลุกขึ้นจากที่นอน แล้วเดินโผล่ลงจากชั้นสองอย่างหมดแรง เธอได้ยินเสียงอะอะโวยวายของหนูมๆ ดังขึ้นไม่ขาดระยะ แต่น่าแปลกที่ไม่ได้ยินเสียงเจสันรวมอยู่ด้วย ทั้งที่ปกติแล้วเขาเป็นผู้ชายที่ปากเสีย พุดมาก และเสียงดังไม่น้อย

“ไม่อยู่จริงๆ ด้วย เหลือแค่หกคน แล้วหายไปไหนสองคน” ทั้งเจสันและผู้ชายที่เธอจำได้ว่าชื่อโรมัสหายไป สงสัยจะออกไปซื้อเหล้าเพิ่มแน่ๆ คิดเองเออเองจนเสร็จสรรพแล้วอังกฎาจึงย่องเข้าไปในครัว ถึงไม่มีอะไรกิน ขอให้ได้นมสักแก้วก็ยังดี

“นายนี้สมองหมาหรือโงะไอ้ใจ โง่ชิบหาย สองหม้อที่แล้วเวทิงไปนะเสียตายไหม” เสียงของโรมัสดังลั่นห้องครัว จนคนที่ย่องไปถึงด้านหน้าชะงัก แล้งเงี้ยวทั้งสองคนกำลังเถียงกัน

“ไม่เสียตาย ก็บอกแล้วว่าโง่บุญ เลี้ยงหมาก็ได้”

“แล้วหมามันกินของนายไหม”

“ไม่”

“ฉันรู้แล้วว่าถ้าคราวหน้ากลับจากอัฟกานิสถาน ฉันจะพานายไปไหน”

“ไปไหนล่ะ”

“ไปเรียนทำอาหารไง” โรมัสที่มีท่าทางคล่องแคล่วกว่าตวาดเสียงดังปานฟ้าผ่า แต่เจสันกลับหัวเราะร่วน

“มีเงินไปเรียนก็ใช่จะทำแล้วอ้อ รอย ดูนายสิวะ”

“แล้วหมาตัวไหนมันกินของฉันทุกเมื่อที่ออกปฏิบัติการวะ!”

“หมาหน้าห่อๆ”

“ถุย!” โรมัสอดทนไม่ไหว ถีบเพื่อนไปเต็มแรง ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะล้มลงวัดพื้นแล้วก็ได้ แต่เจสันแค่เซไปนิดหน่อยเท่านั้น

“อย่าถุยน้าลายส่งเดช นี่นะอาหารมื้อแรกที่ฉันลงมือทำเองเลย

นะไว้ย!”

“สงสารคริสตัลชิบหาย”

คนที่แอบฟังอยู่นานสะดุ้ง ไม่คิดว่าตัวเองจะถูกพูดถึงในบทสนทนา
นี้ด้วย แต่ก็เงี่ยหูฟังเจสันโอต่อไป

“สงสารทำไม เธอมีบุญต่างหาก”

คนมีบุญแอบเบ้าปาก ตั้งแต่เจอเจสัน เธอก็โดนเขาเล่นงานมาตลอด
แบบนี้เขาเรียกว่าบุญมีแต่กรรมบังต่างหาก!

“ผู้หญิงที่ไหนเกี่ยวข้องกับนายนะ ซวยทั้งชาติ” โธมัสแหวะ

“ช่วยยังไงวะ ฉันทั้งหลาย หน้าตาดี มีรถขับ ลีลาโก้เด็ดด้วยนะไว้ย”

“ช่วยเพราะปากหมาๆ กับผีมือหมาไม่แตกของนายนี่ไง” เพื่อน
เจสันหัวเราะร่วน “แต่ก็น่าดีใจที่นายคิดจะลงมือทำอาหารให้เธอนะ”

คราวนี้คนที่แอบฟังอยู่หน้าร้อนวาบ นี่ผู้ชายหน้าหนาอย่างเจสัน
กำลังพยายามทำอาหารให้เธอกินหรือ!

“ว่าแต่มันได้ที่แล้วหรือยัง ปานนี้คริสหิวแย่แล้ว”

“ยกไปได้แล้ว อย่าอ้อยอิ่งมากล่ะ ฉันอยากคุยเรื่องภารกิจล่าสุด
ของเราด้วย”

“เออ เอาไปให้คริสก่อน เดียวมา”

อังควิภาบริบวิ่งกลับขึ้นห้องไปทันที กลัวว่าชายหนุ่มจะเห็นเข้า
เสียก่อน จนลืมไปเลยว่าภารกิจที่เธอวิ่งไปแบบนี้แหละจะทำให้เขาได้ยิน
เสียงผีเท้าเธอ